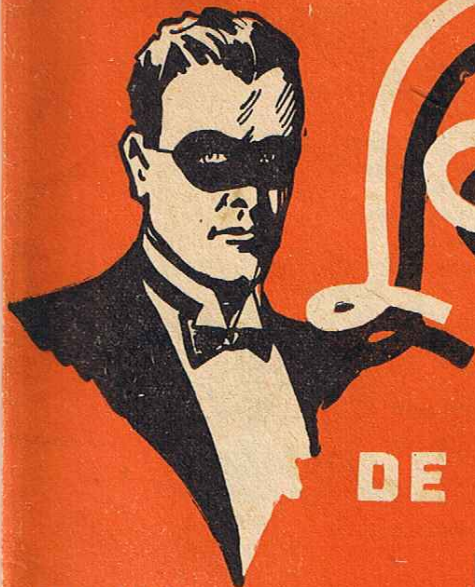

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Nr 2070

Het Revolutie Complot

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Revolutie-complot

HOOFDSTUK I.

EEN REIS NAAR PARIJS

De gewone kanaalboot, die van Dover op Calais vaart, was druk bezet.

Een groot aantal plezierreizigers begaven zich naar Frankrijk, om zich met eigen ogen te gaan overtuigen van « la Belle France ».

Ook waren er talrijke zakenlieden onder de passagiers, die oude zakenrelaties weer gingen hernieuwen of nieuwe aanknopen.

Het Engelse element had de overhand, maar er bevonden zich toch ook vrij wat Fransen aan boord.

Onder de reizigers bevonden zich twee elegant geklede heren, die in een op zachte toon met elkander gevoerd gesprek verdiept waren, over het eerste-

klasse dek heen en weer wandelden, genietend van de frisse wind, die de hitte van de warme dag een weinig kwam temperen.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Zij hadden die ochtend Londen verlaten, met het doel zich naar Parijs te begeven, in welke stad zij een onderneming op touw meenden te zetten, waarvan zij zich tamelijk veel voorstelden.

Enige dagen geleden was te Londen het bericht ontvangen, dat de Negus van Abyssinië in streng incognito met een klein gevolg in de Franse hoofdstad was aangekomen.

En daar de Negus buitengewoon rijk

was en de zonderlinge gewoonte had een zeer groot gedeelte van zijn rijkdommen overal mee naar toe te nemen, zo had Raffles een stout plan uitgewerkt, waarvan de gentleman-inbreker zich gouden bergen beloofde.

— Is die Negus werkelijk zo rijk? vroeg Charles Brand, die zijn blozend jongensgezicht vragend naar Raffles ophief.

— Ik heb zelfs wel eens horen zeggen, Charles, dat hij de rijkste man ter wereld is, zelfs niet geëvenaard door de rijkste Indischen Nabob, en dat hij ook de Amerikaanse milliardairs ver achter zich laat. Hij bezit niet alleen een zeer groot vermogen aan contanten, dat in allerlei Europese banken belegd is en dat men alleen reeds op honderdtwintig miljoen pond sterling schat, maar daarenboven een fabelachtige collectie diamanten en een schatkamer vol juwelen en andere soorten zeldzame mineralen, gouden munten en diverse waardevolle zaken, waaronder dan in de eerste plaats genoemd moet worden de heerlijke voortbrengselen van Afrikaanse kunst en Indische textiel-nijverheid, sjaals uit Casimir, prachtige tapijten uit Teheran en Bochara, honderden prachtige olifantstanden, een collectie Indische wapens, die een miljoen waard is, schitterende staatsiegewaden van goudlaken met paarden bestikt, enfin, te veel om op te noemen. Daarmede zijn enige zalen van zijn paleis gevuld.

— Dus een soort prins uit « Duizend en Eén Nacht »?

— Ja, maar een prins zo bijtinn als koffie.

— Geloof je dat je plan gemakkelijk uitvoerbaar is?

— Het zal veel afhangen van de wijze, waarop onze vriend bewaakt wordt, maar met wat goede wil, een weinig stoutmoedigheid en een beetje geluk, waar buiten geen enkele avonturier het kan stellen, zullen wij heel ver komen.

Ik stel mij van dit uitstapje werkelijk veel voor.

— Hadden wij James, onze trouwe chauffeur, niet moeten meenemen? De reus had ons misschien wel van dienst kunnen zijn.

— Als wij onze reus nodig mochten hebben, hetgeen ik pas kan zeggen, als ik de toestand ter plaatse heb onderzocht, dan zal het voldoende zijn om hem een telegram te sturen en dan zal hij, als hij een van onze snelle motorboten gebruikt, een uur of zes later voor ons staan.

— Trekken wij te Parijs in een van onze huizen?

— Ook dat zal van de omstandigheden afhangen. Voorlopig zullen wij maar naar een hotel gaan. Ik heb veel goeds horen zeggen van het « Hotel de l'Esplanade » aan de Champs Elysées, dicht bij de triomfboog en wij kunnen wel eens zien of men er niet te veel van heeft gezegd.

Terwijl de vrienden hun gesprek op zachte toon voortzetten, gleed de kanaalboot snel over de nauwelijks rimpelende oppervlakte van het Kanaal.

Het was ongeveer drie uur in de middag, toen het fraaie schip, na een behendig uitgevoerde manoeuvre aan de landingspier te Calais meerde.

De loopbruggen werden uitgelegd en de reizigers begaven zich aan wal.

Nadat de visitatie had plaats gehad, kon ieder zijns weegs gaan. De meeste reizigers spoedden zich naar het station, waar de trein naar Parijs reeds gereed stond.

Ook Raffles en Brand bevonden zich daaronder.

— Ik weet niet wat het is, zei de jonge man, nadat zij in een eerste-klas coupé waren gaan zitten, maar ik gevoel mij in gevallen als deze, altijd veel veiliger als ik in een van onze auto's zit, bestuurd door onze James!

— En toch is in deze tijden van telegraaf en telefoon, een auto niet het vei-

ligste vervoermiddel, mijn jongen, zei Raffles glimlachend. Weliswaar kan men daarmee gaan waar men wil en behoeft men ook geen gevaar te lopen op een of ander perron plotseling een hand op zijn schouder te voelen, maar daar-entegen herkent men een auto vrij spoedig en bovendien kan zulk een voertuig ons op het meest ongelegen ogenblik in de steek laten. Ik wil eerlijk zijn en erkennen, dat wij tot dusverre over onze auto's zeker niet te klagen hebben, al is het niet te loochenen, dat wij er reeds enkelen hebben moeten opofferen tijdens onze avontuurlijke vluchten.

— Auto's en vliegmachine's, Edward. Weet je wel, dat je « De Duivel der Lucht », je wonderbaarlijke vliegma- chine, reeds driemaal hebt moeten herbou- wen, omdat je de andere had moeten vernielen?

— Dat zal ik zeker niet spoedig ver- geten, Charles. Want het waren zeer spannende avonturen, waaraan ik nog steeds met genoegen terugdenk.

— Met genoegen? Maar Edward, wij hebben er bijna onze huid bij ingescho- ten.

— Bijna, en dat is het juist, dat ze zo aantrekkelijk maakte.

— Het hangt er maar van af, op welk standpunt men zich plaatst! hernam Brand droogjes.

Terwijl de beide vrienden hun oude herinneringen ophaalden en een aantal hunner meest opwindende avonturen weer aan hun geestesoog lieten voorbij- gaan, reed de trein met grote snelheid door het Noordelijke deel van Frank- rijk.

Het was half acht in de avond, toen de geweldige locomotief, blazend en puf- fend, het Gare de l'Ouest binnen reed.

Het bleek vrij moeilijk te zijn, zich een taxi aan te schaffen, maar spoedig hadden zij er een bemachtigd en lieten zich naar het hotel de l'Esplanade voe- ren.

Zij kwamen daaraan op het ogenblik

van het diner en hadden juist de tijd zich op hun kamers een weinig te ver- frissen en toilet te maken.

Beneden vonden zij de grote eetzaal reeds bijna geheel bezet.

De beide vrienden namen plaats en Raffles stelde, met een virtuositeit, wel- ke de bewondering van Brand afdwong, hoe menigmaal hij ook in de gelegen- heid was geweest, de evolutie van Raf- fles op dit gebied gade te slaan, het menu samen.

De mannen wierpen een blik om zich heen en kwamen tot de slotsom, dat deze eetzaal er waarlijk vorstelijk en rijk uitzag, met zijn witgelakte betim- mering, zijn fraaie wandbekleding in een stemmige kleur gehouden, zijn prachi- ge elektrische kronen en zijn fantas- tische plafondbeschildering, welke een maaltijd ten huize van Lucullus voor- stelde.

Raffles wilde een opmerking maken, maar zijn aandacht werd op dit ogen- blik afgeleid door een reizig man van omstreeks veertigjarige leeftijd, met een gebruid, met rimpels doorploegd gelaat, zwarte heerszuchtige ogen en borstelige wenkbrauwen en gekleed in een rok-costuum, dat er uitzag, alsof het inderhaast bij een verhuurder van dergelijke kledingstukken gehaald was, omdat niemand het zou wagen dit ver- trek, aan de edele culinairische genoe- gens gewijd, in een ander gewaad dan de rok binnen te treden.

— Wat zou dat voor een landsman zijn? vroeg Brand fluisterend, die even- eens de vreemdeling had zien binnenko- men.

Deze heer keek enige ogenblikken om zich heen, als zocht hij naar een plaats, kreeg toen een kellner in het oog en vroeg hem in afschuwelijk Frans, dat menig hoofd zich verschrikt deed om- wenden, of er geen plaats onbezet was.

De kellner zocht even en geleidde toen de vreemdeling naar een tafeltje, waar nog één stoel onbezet was en waar

een klein gezelschap zat, dat bijna met dineren gereed was.

Hier nam hij na enige plichtplegingen plaats en wijdde zijn aandacht aan de vele kostbare ringen, waarmede zijn vingers bedekt waren, in afwachting dat de kellner hem zou bedienen.

— Naar zijn vreselijke keelgeluiden te oordelen een Spanjaard of een Griek, Charles. Hij heeft echter het meest van een Spaanse Hidalgo, met zijn lange, zwarte snor, zijn heerszuchtig gelaat en zijn kaarsrechte houding. Ik moet echter zeggen, dat zijn rok erbarmelijk slecht gemaakt is. Ik zou zelfs zweren, dat het confectie-goed is, voor iemand gemaakt, die heel wat dikker is.

— Je hebt gelijk, het goed hangt als een zak om zijn lichaam. De tegenstelling tussen die slechtzittende rok en zijn

kostbare ringen is wel zeer eigenaardig.

— Zo, is jou dat ook opgevallen?

— Het was een der eerste zaken, die mij aan hem opvielen.

De kellner keerde terug en diende een hors-d'œuvre op.

Toen de man zich weer wilde verwijderen, hield Raffles hem staande met de vraag:

— Vertel mij eens goede vriend, de Negus van Abyssinië, logeert hij in het hotel Continental?

— Dat wil zeggen mijnheer, hij heeft er gelogeerd. Het scheen de bruine vorst niet meer te bevallen in Parijs, hij heeft gisteravond eensklaps zijn koffers laten pakken, zonder zelfs vooruit te waarschuwen en is heden in alle stilte naar Rome vertrokken om van daaruit weer naar zijn eigen land terug te keren.

HOOFDSTUK II.

BIJ GEBREK AAN BROOD...

De kellner werd aan een ander tafeltje geroepen en zodra hij hun zijn rug had toegekeerd, wisselden de beide vrienden een veelzeggende blik met elkaar.

— Alle moeite voor niets, Edward, zei Brand op zachte toon. De vogel is gevlogen.

— Wij zouden hem kunnen navliegen, Charles. Vergeet niet, dat wij slechts twintig uren ten achter zijn. Er gaat een nachttrein, die om een uur naar

Marseille vertrekt. Vandaar zouden wij met een vlugge motorboot nog 's nachts naar Rome kunnen varen.

— En zou je al die moeite daar werkelijk voor over hebben? vroeg Brand verwonderd. Het is immers best mogelijk, dat hij reeds weer uit Rome vertrokken is, als wij daar aankomen? En op Italiaans grondgebied, zal men hem wel goed bewaken. Veel beter dan hier te Parijs.

— Daaraan kon je wel gelijk hebben Charles, zei Raffles nadenkend. Om je de waarheid te zeggen, lokt het mij ook niet erg aan, met deze verbazende hitte een reis naar Marseille te ondernemen, met zulk een onzeker doel. Het is jammer, maar wij moeten deze onderneming maar afboeken, vanavond en morgenochtend wat in Parijs rondlopen en dan maar weer naar onze huisgoden terugkeren. Ik kan je echter zeggen, dat ik het die Negus zeer kwalijk neem, dat hij niet wat meer belangstelling heeft gekoesterd in de Parijse middelen van vermaak.

De beide vrienden dineerden in de meest opgewekte stemming en maakten plannen om die avond in de Opéra Comique door te brengen.

Het lot had echter anders bestemd...

Raffles en Brand stonden op, betaalden de kellner en liepen langzaam naar de grote vestibule, als een soort winter-tuin ingericht, waar het heerlijk koel was, waar tal van gemakkelijke rieten stoelen tot rusten noodden en waar een strijkje zoet-vloeiende walsen deed horen.

Hier bevonden zich ook een coiffeurszaak, de inrichting ener manicure, een sigarenwinkel een hulpkantoor van de posterijen en telegrafie en een wisselbureau.

— Ik kon wel eens wat Engels geld wisselen, Charles, want ik heb het in Londen vergeten, zei Raffles, toen beide vrienden, hun sigaret rokend, langzaam de reusachtige hal overstaken.

Zij stonden nu stil voor een soort marmeren toonbank, waarboven een verguld rasterwerk, waarin zich een drietal grote loketten bevonden.

Dadelijk kwam een klerk toeschieten, die vroeg wat zij wensten.

Raffles liet enige honderden ponden tegen Frans geld inwisselen en daarop traden de beide vrienden terzijde, terwijl Raffles het geld in zijn portefeuille stak.

Juist op dat ogenblik klonk er een zware, enigszins hese stem naast hen, die een kellner staande hield, die met een servet over de arm voorbijliep, en zei:

— Hoor eens hier vriend. Ik verwacht over een kwartier bezoek van een landgenoot, die naar mij zal vragen. Wijs mij een afzonderlijk kabinet en laat hem daarbinnen.. Wij hebben gewichtige zaken te bespreken en mogen niet gestoord worden. Breng mij een fles Roederer.

En met dreunende stappen verwijderde zich de vreemdeling.

De kellner wilde verder gaan, maar met een vlugge beweging kwam Raffles naderbij en hield hem staande.

— Een ogenblik, mijn waarde, zei hij op zachte toon. Wil je duizend frank verdienen?

De kellner, een jong ventje, knikte vlug enige malen met het hoofd.

— Vertel mij eerst eens wie die heer was, die zoeven met je sprak.

— Dat was generaal Angeles, mijnheer.

— Een generaal? Een Spaanse?

— Neen mijnheer, een Mexicaanse.

— Wat? Is hij diezelfde generaal Angeles, die de vriend was van Villa en die door president Huerta bevestigd is, op voorwaarde, dat hij zich voorgoed te Parijs zou vestigen?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, mijnheer, antwoordde de kellner verlegen. Ik weet alleen, dat hij een generaal is en uit Mexico komt.

— Logeert hij hier?

— Neen, mijnheer, dat niet, maar hij komt toch bijna iedere dag.

— Welnu, luister dan eens. Ik ben een Londens politie-beambte, hier is mijn penning. Neen, gij hoeft niet te schrikken en u ongerust te maken. Ik moet beslist weten wie en wat de man is, die zo aanstonds de generaal komt bezoeken. Stel mij dus in de gelegenheid hem aanstonds als kellner te bedienen.

De kellner scheen even te aarzelen, maar het vooruitzicht op de vorstelijke fooi deed hem over alle bezwaren heen stappen.

— Als u dat werkelijk wilt, mijnheer. Maar kunt u wel bedienen?

— Een goed detective kan alles, mijn vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Gij hebt niets anders te doen, dan mij een blad, een fles wijn en een servet te geven. De rest kunt gij gerust aan mij over laten.

Hierop wendde Raffles zich tot Brand en zei in het Engels:

— Blijf hier op mij wachten.

Brand nam in een van de gemakkelijke stoelen plaats, niet weinig verbaasd over de handelwijze van Raffles, waarvan hij weinig begreep.

Raffles ging met de kellner heen, die hem spoedig van het nodige voorzag en hem vervolgens het afzonderlijk cabinet aanwees, waarheen hij aanstonds de Mexicaanse generaal zou brengen.

Het duurde niet lang, of in de gang klonken de zware schreden van de Mexicaan en het volgend oogenblik had de kellner de deur geopend van het bijzondere cabinet, waarnaast Raffles zich verscholen hield.

— En waar is de wijn nu? vroeg generaal Angeles ongeduldig. Ik ben niet gewend, dat men mij laat wachten.

— Zij zal u aanstonds gebracht worden, generaal, zei de kellner haastig.

De generaal trad binnen en Raffles volgde hem op de voet, met een fles wijn op een zilveren presenteerblad.

— Zet daar maar neer en breng nog een glas bij.

Raffles deed zwijgend wat hem gezegd werd en verwijderde zich weer.

Hij haalde snel het glas, bracht het binnen en vatte toen voor de gangdeur post.

Hij behoefde niet lang te wachten, want enige minuten later kwam de kellner weer terug, thans vergezeld door 'n andere bezoeker, die een jongere broer

van generaal Angeles had kunnen zijn; hij was even bruin, even lang en hij had dezelfde donkere ogen.

Alleen ontbrak hem de lange zwarte snor en ook zijn haar was minder lang.

Raffles maakte zich aanstonds gereed om de bezoeker te ontvangen en naar het particuliere cabinet te geleiden.

Raffles klopte aan en vroeg daarna aan de bezoeker:

— Gij wenst immers generaal Angeles te spreken, mijnheer?

De bezoeker knikte toestemmend, zonder antwoord te geven.

De deur werd geopend en Angeles verscheen op de drempel! Hij stak de bezoeker een hand toe en trok hem snel naar binnen, terwijl hij in zijn erbarmelijk Frans tot Raffles zei:

— Nu wens ik niet meer gestoord te worden. Hebt gij goed begrepen?

— Volkomen generaal, antwoordde Raffles onderdanig.

Raffles moest dus heengaan en toen hij dit gedaan had en de gangdeur achter zich had dichtgetrokken, hoorde hij de sleutel achter zich omdraaien.

Raffles stak de hand in de zak en haalde er een eigenaardig gevormd voorwerp uit, met behulp waarvan hij in staat was, sleutels aan de andere zijde van het slot om te draaien.

Raffles draaide het instrument behoedzaam om en bleef toen enige oogenblikken wachten, ten einde er zich van te overtuigen, dat men binnen niets van de manoeuvre gemerkt had.

Alles bleef echter stil, het zwakke geknars van de sleutel in het slot was blijkbaar in het particuliere cabinet niet gehoord.

Raffles wachtte nog even, overtuigde zich er van dat niemand zich in de brede gang bevond en draaide toen snel en geruisloos de kruk van de deur om.

Het volgend oogenblik stond hij in het kleine voorvertrek, sloot de deur weer achter zich en sloop over het dikke kleed behoedzaam naderbij.

Toen hij de gesloten tussendeur bereikt had, boog hij zich voorover en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

En wat Raffles vernam was zo belangwekkend, dat spoedig al zijn aandacht bij het besprokene was.

HOOFDSTUK III.

EEN STUKJE MEXICAANSE POLITIEK

Angeles had zijn bezoeker tegenover zich laten plaats nemen en voor hen beiden een glas wijn ingeschonken.

En nu begon hij:

— Gij zult wel verbaasd opzien, Rodriguez Stanza, dat ik, generaal Angeles, u, die mij volkomen vreemd zijt, heb verzocht hier te komen.

— Ik moet erkennen generaal, begon Stanza.

De ander legde hem met een gebaar het zwijgen op en vervolgde enigszins ongeduldig:

— Als gij mij laat uitspreken zult gij aanstonds het doel van mijn verzoek begrijpen. Ik heb u een paar dagen geleden bij toeval in het café La Paix ontmoet en mij toen dadelijk verwijderd, om redenen die u aanstonds wel duidelijk zullen zijn. Ik heb u opgewacht, u gevolgd en heb u aangesproken op een duister gedeelte van de Boulevard. Ik had u in het café Spaans horen spreken en aanstonds begrepen, dat ik met een landgenoot te doen had. Ik heb mij aan u voorgesteld en het bleek mij in het daaropvolgend korte gesprek, dat ik in u waarschijnlijk de man gevonden had, die ik zocht. Gij zijt een vijand van Caran-

za, evenals ik en gij zoudt waarschijnlijk wel enige duizenden piasters op een gemakkelijke wijze willen verdienen.

Angeles nam een lange teug uit het wijnglas, keek Stanza onderzoekend aan en hernam toen:

— Kent gij de geschiedenis van uw land?

— Meent gij de oude geschiedenis, generaal?

— Neen, de geschiedenis van de jongere tijd.

— Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik daarvan op de hoogte ben.

— Dan zult gij ook weten, dat een der vorige presidenten van Mexico, Huerta, nadat hij mij in zijn macht had gekregen, mij het leven heeft geschonken, op voorwaarde, dat ik mij aanstonds naar Parijs zou begeven en deze stad nimmer meer zou verlaten.

— Ik weet het generaal.

— Ook zult gij dan weten, dat ik, bukkend voor de overmacht, dat woord gegeven heb. Ik ben nu hier enige tijd. Met groeiende onrust heb ik het verloop van de zaken in mijn land gevolgd. maar mijn hart was steeds in Mexico. Huerta is vermoord, en werd opgevolgd

door Caranza, dat wil voor mij zeggen, dat ik en mijn medestanders van de wal in de sloot zijn geraakt. Caranza is voor ons als president onmogelijk en wij allen smeken, dat het moge gelukken de revolutie tot een zegevierend einde te brengen.

Stanza keek generaal Angeles slechts vragend aan en deze vervolgde, na nogmaals de wijnfles te hebben aangesproken:

— Ik gevoel dat ik het hier niet langer kan uithouden. Ik wil naar Mexico terug, ik wil aan hun zijde tegen de vijand strijden, maar zij zullen niets durven ondernemen, zolang ik zelf niet aanwezig ben om hen aan te moedigen.

— Maar generaal, men zal hier aanstonds uw afwezigheid opmerken. Er leven hier te Parijs zeer veel van onze landgenoten, waarvan het grootste gedeelte op de hand der tegenwoordige regering is. Zij hebben hunne spionnen en gij kunt er zeker van zijn, dat gij nog niet eens de haven van Bordeaux zult hebben bereikt, of men zal weten, dat gij gevlucht zijt. Men zal uw ontvluchting naar Mexico City seinen. Zij zullen op hun hoede zijn en gij loopt groot gevaar, dat gij bij het aan land gaan aanstonds gearresteerd wordt en op staande voet doodgeschoten.

— Dat alles weet ik, Stanza. Juist daarom heb ik u verzocht bij mij te komen.

— En in welk opzicht zou ik dan van dienst kunnen zijn in deze zaak?

— Dat zal ik u zeggen. Generaal Angeles verlaat Parijs en keert naar Mexico terug en toch blijft hij hier. Hij zal hier zijn rol blijven spelen, zich in Mexicaanse kringen ophouden, zich evenwel niet al te veel vertonen, juist genoeg om iedereen te overtuigen, dat hij nog hier is.

— Hoe is dat mogelijk?

— Zeer eenvoudig; gij zult generaal Angeles zijn.

Stanza was opgesprongen, blijkbaar

ten hoogste verrast door deze mededeling.

— Meent gij wat gij daar zegt, generaal? vroeg hij met verstikte stem.

— Met dergelijke zaken maak ik geen grapjes, Stanza, antwoordde de generaal kortaf. Ik heb u goed aangekeken en ben tot de ontdekking gekomen, dat gij bijzonder veel op mij gelijkt en dat die gelijkenis met behulp van een zwarte pruik, of als gij uw haar laat groeien en een valse knevel aanplakt, volmaakt zal zijn! Bovendien lijkt uw stem merkwaardig veel op de mijne!

— Maar toch, generaal, het is onmogelijk! barstte Stanza uit. Men zal aanstonds het verschil in kleding opmerken! Men kan mij misschien naar papieren vragen. Ik woon in het Quartier Latin en gij in het Grand Hotel...

— Dacht gij dan, dat ik al die dingen niet bedacht heb! riep Angeles ongeduldig uit! Gij krijgt mijn kleren, gij zult gebruik maken van mijn auto en mijn chauffeur, ik zal u mijn papieren geven, gij krijgt mijn visitekaartjes, gij zult in het Grand Hotel logeren, kortom, het moet schijnen, alsof gij werkelijk generaal Angeles zijt!

— Maar generaal, gij moet mij, een vreemde, dan toch wel bijzonder vertrouwen! riep Stanza met een kort lachje. Stel eens, dat ik bij mijn rol bleef volharden en u voor een bedrieger uitmaak.

— O, daaromtrent koester ik geen vrees! hernam Angeles, terwijl hij zijn lange snor om zijn vingers draaide en de ander een koude blik toewierp. Ik heb mijn maatregelen genomen! Enige mijner intiemste vrienden zijn in het geheim. Zodra gij ook maar het geringste zou verrichten, dat hun verdacht zou voorkomen, zouden zij u eenvoudig neerschieten!

Een kortstondig zwijgen volgde op deze dreigende woorden, waarvan Stanza de betekenis blijkbaar volkomen be-

greep. Hij liet een verlegen lachje horen en zei toen:

— Ik sprak natuurlijk slechts veronderstellenderwijs. De zaak staat mij wel aan en ik denk er niet aan, misbruik van uw vertrouwen te maken! Ik moet u echter onder het oog brengen, dat ik mij aan een groot gevaar blootstel, want het zal voor u natuurlijk geen geheim zijn, dat gij hier veel vijanden hebt, die er volstrekt niet tegen zouden opzien, als de gelegenheid gunstig was, hun land een uitstekende dienst te bewijzen, door u op een afgelegen plek een dolk tussen de ribben te stoten of een kogel door de hersens te jagen.

— Dat weet ik, zei Angeles bedwaard. Die risico zal ik dan ook moeten betalen. Ik bied u tienduizend piasters, als gij mijn rol een maand vervult, dat wil zeggen, tot omstreeks veertien dagen na mijn aankomst. Bovendien zult gij al die tijd een leventje hebben als een prins, afgezien natuurlijk van het risico, waarover wij zoeven spraken.

Stanza wreef zenuwachtig zijn handen over elkaar en zei eindelijk:

— Ik kan nu zo dadelijk geen besluit nemen, generaal! Geef mij nog een dag de tijd, dan zal ik u morgen op hetzelfde uur komen mededelen, of ik uw voorstel aanneem.

— Ik had u voor flinker aangezien, Stanza, maar goed, gij zult uw dag uitstel hebben. Ik verwacht u morgenavond, op hetzelfde uur hier en dan hoop ik, dat wij de zaak kunnen regelen! Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat het voor u zeer ernstige gevolgen zou hebben, als gij ook maar een enkel woord zoudt spreken over wat hier tussen ons is voorgevallen.

Stanza keek even in de zwarte ogen van de man, die tegenover hem zat, en begreep, dat Angeles het meende...

Hij stond op om afscheid te nemen en Raffles had nog juist tijd, om uit zijn gebukte houding op te staan, door het vertrek te sluipen, de deur te open en

weer te sluiten en de sleutel in het slot om te draaien.

Hij bevond zich geheel aan het andere einde van de gang, toen de deur open ging en Stanza verscheen, die juist zijn hoed opzette en zoekend rondkeek.

Raffles trad aanstonds haastig en gedienstig op hem toe en zei:

— Wenst mijnheer, dat ik hem de weg wijs? Wil mijnheer het hotel verlaten?

— Ja, breng mij naar de uitgang.

Raffles geleidde de Spanjaard naar de lift en nam er met hem in plaats. Het toestel daalde tot aan de vestibule, waar beiden uitstapten.

Brand zat nog steeds op dezelfde plaats en Raffles wist, dat hij er hem een week later ook nog gevonden zou hebben.

Hij gaf Brand in het voorbijgaan een snelle wenk, die deze onmiddellijk begreep.

Hij stond achteloos op en slenterde het hotel uit, de Mexicaan achterna.

Wat Raffles betreft, hij zocht de jonge kellner op, stelde hem zijn servet en zijn blad weer ter hand en zei glimlachend, terwijl hij hem een bankbiljet van 1000 francs in de hand duwde:

— Ik heb mij schromelijk vergist, goede vriend. Het had niets te betekenen en ik ben op een verkeerd spoor geweest.

— Zoveel te beter voor de naam van ons hotel, mijnheer! zei de kellner met een onnozel lachje.

Raffles knikte hem nog eens even toe en begaf zich naar de conversatiezaal, waar een geweldige leestafel stond, bedekt met alle voorname kranten uit alle verschillende talen.

Hij wist, dat hij waarschijnlijk lange tijd geduld zou moeten oefenen en daarom nam hij in een der gemakkelijke stoelen plaats, die langs de tafel gerangschikt stonden, verzamelde een aantal tijdschriften om zich heen, bestelde een

kop koffie en was spoedig in de lectuur verdiept.

De uren verstreken. Maar om bij half twee ging de grote tochtdeur open en Brand trad binnen.

Hij haastte zich volstrekt niet, maar ging bedaard op Raffles toe, die was opgestaan en hem tegemoet getreden.

De beide vrienden schudden elkander de hand en daarop nam Raffles zijn vriend onder de arm en voerde hem naar een afgelegen hoekje, waar men hen onmogelijk zou kunnen beluisteren.

— Welnu? vroeg Raffles zachtjes, toen zij beiden gezeten waren en een sigaret hadden opgestoken.

— Ik heb zijn adres gevonden!

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES' PLANNEN

Hierop vertelde Raffles hem alles wat hij gehoord had, om te besluiten dat iedere Mexicaan, als de nood het eist schatrijk is!

— Je begrijpt wel, zo vervolgde Raffles, dat hij in Mexico een grote aanhang heeft, waaronder rijke bankiers, kooplieden en hoog geplaatste staatsambtenaren, die tijdelijk non-actief zijn, omdat het nieuwe regime hen natuurlijk aanstonds de laan heeft uitgezonden, zodra het zich van Huerta had ontdaan en zelf aan de regering kwam. Welnu, al die mensen hebben het er gaarne voor over, een fonds bijeen te brengen om daarmede hun man te steunen, want zij weten wel, dat zij het dubbel en dwars kunnen terugstelen, zodra hijzelf het staatsroer in handen kan nemen en dus allerlei voordelige baantjes en voorrechten kan wegschenken. Mexico is 'n buitengewoon rijk land. Apropos, help mij maar eens herinneren, dat wij er binnenkort heengaan! en ik ben er van overtuigd, dat Angeles minstens over een paar miljoen peseta's kan beschikken.

— Hij zou hier dus een leventje hebben kunnen leiden als een vorst.

— Dat heeft hij zeker, want hij beschikte ook nog over een groot persoonlijk vermogen. Eigenlijk ben ik er de man niet naar, om naar de herkomst van dat geld een onderzoek te doen, maar ik durf gerust zeggen, dat het uit een zeer troebele bron afkomstig zal zijn. Dit doet er echter minder toe, de peseta's zullen er even goed om zijn!

— Wat bedoel je daarmee, Edward? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, dat is nog al eenvoudig, begrijp je dan nog niet, waarom ik je achter Stanza gezonden heb?

— Om zijn adres te ontdekken!

— Juist, en dat adres had ik nodig, omdat ik de man nodig heb!

— Wat wil je met hem doen?

— Hem als het ware tijdelijk aan de circulatie onttrekken, Charles.

— Ik wil mij niet knapper voordoen dan ik ben, ik snap er geen jota van.

— Misschien komt dat, omdat ik je er nog niet alles van heb verteld, mijn jongen. Ik erken dat ik wat onvolledig

ben geweest. Je moet weten, dat het aanbod van Angeles om zijn plaats in te nemen, bij Stanza niet aanstonds in vruchtbare aarde scheen te vallen. Wel leek het mij alsof hij er oren naar had, maar hij vroeg een dag bedenktijd en verklaarde, dat hij de volgende avond op hetzelfde uur zou terugkomen, om zijn definitief besluit mede te delen. Begin je nu licht te zien?

Brand antwoordde niet, maar krabde zich bedenkelijk achter het oor en wierp Raffles een schuinse blik toe.

— Ik merk dat je het begrepen hebt, zei Raffles langs zijn neus weg. Maar je schijnt er bezwaren tegen te hebben?

— Bezwaren niet zo zeer, maar toch...

— Ik erken, dat er moeilijkheden zijn, maar die zijn er om uit de weg te worden geruimd. Het lastigste zal zijn, om ons van Stanza meester te maken! Is dat eenmaal geschied, dan is de rest kinderspel.

— Geloof je dat? vroeg Brand weifelend.

— Ik ben er van overtuigd. Ik heb de lengte van Angeles, ik heb ongeveer zijn figuur.

— Maar je hebt grijze ogen, vulde Brand de zin aan.

— Dat is waar, Charles, maar gelukkig zijn ze zeer donker grijs en de ogen van Angeles zijn van een eigenaardige brons-kleurige tint en als ik mijn ogen maar goed weet te schminken, dan zullen ze veel donkerder lijken, dan zij in werkelijkheid zijn. Je zult zelf toch wel in de loop der jaren hebben opgemerkt, dat een goed acteur de kleur van zijn ogen naar willekeur weet te wijzigen, tenzij ze bepaald gitzwart zijn, want zwart blijft altijd zwart.

— Met dat al zijn we nog zo ver niet, Edward. Wij moeten eerst die Stanza, in de onmogelijkheid brengen op een ongelegen tijd te voorschijn te komen, en dat zal niet gemakkelijk gaan. Vergeet niet, dat je hem veertien dagen achter de schermen moet houden. Je kunt die

man toch niet al die tijd in een kerker opsluiten?

— Daar heb je gelijk in. Dat zou onmenselijk zijn. Neen, dat mogen wij de man niet aandoen. Ik geloof niet, dat hij veel zaaks is, maar dat wil ik hem toch besparen.

— Maar wat dan?

— Luister. Wij hebben van dit ogenblik af nog juist 19 uren alvorens Stanza weer voor Angeles moet verschijnen, dat is tijd in overvloed om een plannetje te beramen, hetwelk ik zoeven heb verzonnen en waardoor onze vriend in het minst geen schade zal worden gedaan.

— Wat zal dat zijn?

— Ik zal James, onze trouwe chauffeur, aanstonds een telegram in geheimschrift zenden, of liever, ik zal hem zijn nachtrust gunnen, want hij zal een paar dagen van zware inspanning moeten doormaken, en ik zal het telegram morgenochtend om 7 uur verzenden. Daarin zal ik hem zeggen, dat hij onmiddellijk met mijn vliegmaschine «De duivel der lucht» hier moet komen. Je kent de grote snelheid van dat toestel en je weet dus, dat hij zeer gemakkelijk in een half uur tijds van Londen naar Parijs zal kunnen vliegen.

— En vervolgens?

— Zodra wij ons van Stanza hebben meester gemaakt, brengen wij hem aan boord van de vliegmaschine en James vertrekt met hem onmiddellijk naar een van de onbewoonde eilandjes van de Bismarck-Archipel, dat hij binnen anderhalve dag kan hebben bereikt en zet de goede man daar af, natuurlijk voorzien van de nodige levensmiddelen, een geweer, munitie en boeken, opdat hem de tijd niet al te lang zal vallen.

— En zal Stanza dat maar kalm toelaten, zonder zich te verzetten?

— Hij zal zich niet kunnen verzetten, want hij zal bewusteloos zijn. Pas na enige uren, nadat hij aan land is gezet, zal hij uit zijn bewusteloosheid ontwaaken. Hij zal dan een keurig gestileerd

briefje vinden, waarin hij wordt gerustgesteld en waarin hem de zaak, voor zover hij die nodig heeft te weten,

wordt uiteengezet. Veertien dagen later wordt hij weer afgehaald.

HOOFDSTUK V.

STANZA VERTREKT

De Rue du Pantheon, ondanks haar weidse naam, is een onaanzienlijke, tamelijk nauwe, morsige straat in het Parijse studentenkwartier, het beroemde Quartier Latin.

De meeste huizen zijn eeuwen oud en van grillige vorm.

In een daarvan had Rodriguez Stanza zijn verblijf opgeslagen, waarschijnlijk om de eenvoudige reden, dat zijn beurs hem geen betere woning veroorloofde.

Het was ongeveer negen uur in de ochtend, toen een auto voor dit huis stil stond, waaruit een rijzig, gebruid man stapte, die enige woorden met de chauffeur wisselde en vervolgens, terwijl de auto bleef wachten, het huis binnenging.

Zonder enige navraag te doen, ging hij vlug de oude krakende trappen op en hield pas stil, toen hij de vierde verdieping bereikt had.

Hij keek even rond op het donkere portaal, totdat hij een deur ontdekte, waarop met een punaise een tamelijk onzindelijk visitekaartje bevestigd was, hetwelk de naam van Rodriguez Stanza droeg, met daaronder de vermelding: « Publicist ».

De bezoeker klopte aan en bijna op hetzelfde ogenblik werd de deur door Stanza geopend, die blijkbaar op het

punt stond om uit te gaan, want hij had zijn hoed op en droeg een lichte overjas over de arm.

Hij keek zijn bezoeker enige tijd onderzoekend aan en vroeg toen:

— Zoekt gij mij, mijnheer? Wenst gij mij te spreken?

— Dat wens ik inderdaad, mijnheer, antwoordde de bezoeker in het Spaans. Kunt gij mij enige ogenblikken te woord staan? Ik heet Pablo Heredia en ik kom in opdracht van generaal Angeles.

Hij had zijn stem gedurende de laatste woorden tot een gefluister laten dalen en zag dat Stanza, enigszins verschrikt, een paar schreden achteruit trad.

— Hoe? Gij weet...? stamelde hij.

— Ik ben een vertrouwde van de generaal, mijnheer Stanza, antwoordde Heredia en ik weet van alles af. Ik geloof echter, dat ik de enige ben, die hij van de zaak op de hoogte heeft gesteld. Zoudt u zo goed willen zijn, mij even te volgen?

— U volgen, mijnheer? Een waarom als ik u vragen mag?

— Generaal Angeles wenst u aanstands te spreken.

— Maar...

— Ik weet wat gij zeggen wilt, waarde landgenoot, hernam de bezoeker. Uw

afpraak met de generaal is pas hedenavond om negen uur, maar hij heeft een zaak van belang mede te delen, die geen uitstel kan lijden.

Stanza scheen nog even te aarzelen, haalde de schouders op, maakte een gebaar naar de deur en zei:

— Welnu, goed. Ik volg u, mijnheer. Brengt u mij naar het hotel l'Esplanade?

— Neen, de samenkomst zal in mijn woning plaats hebben.

— En woont u ver hier vandaan?

— Niet zo ver, ik woon op het Ile de la Cité. Ik heb trouwens een auto tot mijn beschikking.

— Vooruit dan maar. Misschien staat de zaak volstrekt niet in verband met... dat andere en ik kan licht een extra verdienste gebruiken.

Hij trok de deur achter zich dicht, draaide de sleutel in het slot om, liet die in zijn zak glijden en volgde Heredia die reeds de trap begon af te dalen.

De beide mannen namen in de auto plaats. De wagen zette zich in beweging en het duurde niet lang of de beide Mexicanen waren in een levendig gesprek verdiept, waarvan de politieke toestand in hun land de hoofdrol vormde.

Toen de auto reeds geruime tijd de Seinekade gevolgd had, haalde Heredia zijn sigarettenkoker te voorschijn, stak een sigaret op, waarvan de heerlijke geur spoedig de auto vulde en hield toen de koker aan Stanza voor, die met begerig gelaat had toegezien.

— Steek gerust op mijn waarde, nodigde Heredia hem uit. Het zijn voortreffelijke Turken welke ik zo gelukkig ben geweest te kunnen smokkelen.

De Mexicaan tastte gretig toe, nam een sigaret en spoedig blies hij vol welbehagen de geurige rookwolken uit.

Hij had echter nauwelijks de sigaret voor de helft opgerookt, of hij bracht de hand aan het voorhoofd, en stamelde:

— Wat vreemd, ik gevoel mij zo duizelig. Wat zou dat te betekenen hebben?

— Misschien de warmte, antwoordde Heredia, die hem aandachtig had gadeslagen.

Enige ogenblikken later reed de auto de Rue du Bac binnen, maar Stanza scheen er weinig van te bemerken, want hij keek suffig voor zich heen en het leek of hij zich nauwelijks bewust was van de plek, waar hij zich bevond.

Eindelijk stond de auto stil voor een zeer smalle steeg en Heredia opende het portier.

De chauffeur kwam van zijn zitplaats en beiden brachten zij Stanza, die slechts met moeite kon lopen, de steeg in.

Op weinig meters afstand bevond zich een verveloze deur, blijkbaar een achteruitgang van een hoekhuis in de Rue du Bac.

Nog voor de drie mannen haar bereikt hadden, werd zij van binnen geopend en verdwenen zij in huis, onmiddellijk keerde de chauffeur weer terug, nam weer achter het stuurwiel plaats en reed snel weg.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd en reeds viel de deur weer in het slot.

— Houdt hem goed vast, Charles, zei de gewaande Heredia, die niemand anders was dan Raffles, want het middel begint reeds te werken.

De beide vrienden hadden nu met hun gevangene, die steeds moeilijker voortstropelde en blijkbaar geheel versuft was, een eenvoudig gemeubeld vertrek bereikt, dat als slaapkamer was ingericht.

Er stond een brede sofa, waarop zij het slappe lichaam van de Mexicaan neerlegden.

— Dadelijk zette Raffles zich aan het werk, terwijl Brand de bewusteloze snel en handig van zijn bovenkleden begon te ontdoen.

— Het zijn dezelfde kleren, die hij gisteravond droeg, zei Raffles, met een snelle blik achter zich.

— Zoveel te beter, dan zal Angeles ze ook wel herkennen, meende Brand.

Nu en dan een blik werpend op het bewegingloos gelaat van zijn model, deed Raffles zijn eigen gezicht een algehele verandering ondergaan.

Met behulp van een soort kleurstof veranderde hij er de tint van, daarna trok hij een gitzwarte pruik over het hoofd, die hem zo volkomen paste, als de menselijke huid het nauwelijks kon doen, plakte een paar valse wenkbrauwen met zo grote zorg, dat het onmogelijk was het bedrog te ontdekken en eindigde met zich in kleren van de Mexicaan te steken.

Nadat hij ook nog een paar schoenen met hoge hakken met enige lagen bordpapier op de zool gelegd, had aange trokken, was de gelijkenis en ook de gestalte zo volkomen, dat zelfs Brand moeite had het model en zijn dubbelganger uit elkander te houden.

— Lijkt het goed, Charles? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij zich in de spiegel bekeek.

— Of het goed lijkt? Mijn hemel, als ik niet beter wist, dan zou ik zweren, dat je niemand anders was dan Stanza.

— Het kan er dus op gewaagd worden?

— Natuurlijk!

— Dan komt nu het lastigste gedeelte na dit, namelijk ons te ontdoen van de man, die daar ligt!

— Heeft James je orders goed begrepen?

— Ja, hij zal zich niet van de plek verwijderen, die ik hem voor de samenkomst heb aangewezen. Ik behoef zeker niet te vragen of je gezorgd hebt, dat het motorbootje op de goede plek ligt?

— Het ligt vlak bij de uitgang van de tunnel.

— Dan is alles in orde! Laten wij maar aanstonds op weg gaan.

De twee vrienden namen nu het geheel bewegingloze lichaam van de Mexicaan op, dat door Brand in andere kleren was gestoken.

Zij droegen het de kamer uit, de gang door en een trap af, nadat Raffles het geheime mekanië in beweging had gesteld, hetwelk de kelderdeur kon openen of sluiten, die zo goed voor het oog verborgen was, dat alleen 'n zeer nauwkeurig onderzoek haar aanwezigheid zou hebben verraden.

Zij daalden de trap af, hetgeen niet zonder moeite ging, daar zij het zware lichaam moesten torsen en bereikten nu de kelder. Hier bevond zich niets anders dan een aantal ledige wijnvaten, die in een hoek waren gerold. Maar ook hier bleek een geheim te schuilen. Want deze vaten zaten aan elkaar vast en konden verschoven worden, allen tegelijk, daar zij tegen een los vak van de muur bevestigd waren, hetwelk zich kon bewegen onder de invloed van een mechaniek, waarvan alleen Raffles, Brand en de trouwe chauffeur het geheim kenden. Raffles drukte op de goed verborgen knop, en dadelijk schoof het vak weg, hetwelk de ingang van een donkere, lage tunnel bleek af te sluiten. De twee mannen traden daar binnen, het lichaam van de Mexicaan met zich meevoerende en Brand sloot de deur weer achter zich dicht.

Na hun vracht even te hebben neergelegd deden de twee mannen hun elektrische zaklantaarns ontgloeien, die nu het inwendige van de tunnel helder verlichtten.

De twee vrienden bevonden zich hier in een van die talloze onderaardse gangen, waarmee de grond van Parijs als het ware gelijk een doolhof is doorkruist en waar slechts zeer weinigen de weg weten. Velen dezer gangen zijn zelfs onbekend gebleven en Raffles had deze tunnel slechts door toeval ontdekt.

De gang bevond zich nog in een zeer goede staat en toen hij daar voor de eerste maal eens geheel ten einde had gelopen, zag hij dat zij uitkwam in een muur van de Seine-kade en daarvan met dikke tralies was afgesloten.

Het kostte hem weinig moeite in een paar nachten arbeid deze tralies door te zagen en er een soort van hek van te maken, zonder dat deze verandering van buiten viel te bespeuren.

De tunnel was ongeveer een kwartier lopen lang en zij liep bijna over de gehele lengte kaarsrecht door. In deze onderaardse gang nu, waren de beide vrienden binnen getreden en droegen zij de bewusteloze Mexicaan behoedzaam voort.

Maar eindelijk zagen zij toch het einde van de tunnel en de tegenoverliggende Seine-kade; tegelijkertijd werd de lucht steeds frisser.

De beide vrienden doofden nu hun lantaarns, opdat die niet van buiten zouden kunnen worden gezien en gingen verder. Zij legden het lichaam voorzichtig vlak voor het zware hek neer, waarop Raffles een eigenaardig gevormde sleutel te voorschijn haalde en hiermee het slot van het hek opende.

Nauwelijks een zestal decimeters onder de onderkant van het vierkante gat stroomde het water van de Seine.

Raffles stak voorzichtig het hoofd buiten de tralies en keek terzijde.

Daar lag, op nauwelijks een paar meter afstand en dicht tegen de kademuur gemeerd, een ranke, blijkbaar zeer vlugge motorboot.

— Daar zijn wij, James! zei Raffles zacht. Breng de boot snel onder de uitgang van de tunnel.

James volgde onmiddellijk het gegeven bevel op en op hetzelfde ogenblik lieten Raffles en Brand het lichaam van Stanza uit het gat in de boot neer, waar James het aanstonds op de bodem van de boot neervleide.

De twee vrienden voegden zich dadelijk bij hem en de vloot voer met grote snelheid weg.

James was bij het stuurwiel blijven staan, hij joeg de motorboot met enorme snelheid over de lichtgele golven van de seine, in de richting van Auteuil op. Binnen een uur had de motorboot, die met verbazende snelheid voer, de wereldstad achter zich gelaten.

— Heb je de «Duiwel der Lucht» naar de plek gebracht, die ik je had aangeduid, James?

— Ja, Mylord, de vliegmachine bevindt zich in de vlieghaven van de Luchtvaartvereniging.

Juist na een kwartier lag de boot stil aan het einde van een lange houten pier, hoogstens een meter breed en die zich nauwelijks een paar decimeter boven het water verhief, zoals men ze wel vindt, bij de boothuizen van roeiverenigingen.

Er bevonden zich op dat ogenblik slechts een viertal vliegtuigen in de haven en een daarvan was «De Duiwel der Lucht», welke Raffles niet lang geleden van twee flotters had laten voorzien, zodat de machine nu ook gemakkelijk op het water kon dalen.

— Nu zal ik mij wat achterbaks moeten houden, vrienden, zei Raffles op zachte toon. Weliswaar is het gelukkig niet zeer druk, maar het is toch beter, dat men mij niet ziet en tegelijkertijd onze vriend hier! Breng hem zo spoedig mogelijk aan boord van de vliegmachine, vóór mannen van het personeel zich er mee kunnen bemoeien.

James nam het bewegingloze lichaam in zijn armen, met niet meer moeite dan hij met een klein kind zou hebben gehad, stapte op de pier en klom van daar met behulp van een kleine ladder naar de cabine van de vliegmachine. Hierbij moest Brand hem echter helpen, maar het duurde toch slechts zeer kort, of Stanza was goed en wel op de bodem van de cabine neergelegd en met een

zware reisdeken bedekt, die slechts zijn gelaat vrij liet.

Het personeel van de vliegerhaven was op dit oogenblik druk bezig met het naar buiten brengen van enige machines en lette niet op hetgeen er voorviel aan het einde van de vijftig meter lange pier.

Op die grote afstand was het trouwens moeilijk alles nauwkeurig te onderscheiden.

Raffles was nu op een van de flotters geklommen en zei tot James, terwijl hij zich vasthield aan de aluminium spijlen, die de flotters aan het lichaam van de machine verbonden:

- Is alles aan boord, James?
- Alles Mylord!
- Het geweer, de ammunitie, levensmiddelen voor een maand?
- Er is niets vergeten, Mylord!
- En heb je de brief?
- De brief, die ik bij hem moet achterlaten, zit in mijn binnenzak, Mylord.
- Dan is alles in orde. Dan wens ik je een goede reis en een behouden thuiskomst! Ga nu de nodige formaliteiten

vervullen, zodat je spoedig kunt vertrekken.

Raffles nam nu vlug weer in de motorboot plaats, want hij zag dat er nu enige beambten naderden, die James hadden bezig gezien.

Hij moest enige formulieren invullen en kon daarop vertrekken.

De reus maakte de metalen kap los, die het geheime mekaniem voor onbevoegden verborg, keek alles nog eens goed na en nam daarna in de stuurstoel plaats.

De beampte maakte de machine vrij van de pier, de schroef begon te draaien en daarop gleed de Duivel der Lucht sierlijk over de golfjes, om zich na een vijftigtal meters van de oppervlakte van het water te verheffen en met een onnavolgbare gratie in het blauw van de hemel op te stijgen.

Nauwelijks had de vliegmaschine de lange reis aanvaard, of Brand sprong in het motorbootje, dat ijlings weer terugvoer.

Van dit oogenblik af was John Raffles, Rodriguez Stanza.

HOOFDSTUK VI.

DE VALSE GENERAAL ANGELES

Het was enige minuten voor negen, toen Raffles die avond de vestibule van het hotel l'Esplanade betrad, in zijn vermomming als Stanza en uitkeek naar een kellner.

Spoedig had hij er een ontdekt, die zich naar de grote conversatiezaal zou begeven.

Hij liep haastig op de man toe, greep hem bij zijn arm en zei:

— Zeg eens, goede vriend, is generaal Angeles reeds hier?

— Hij wacht reeds op u, mijnheer. Gij zijt hem immers gisteren komen bezoeken?

— Ja, antwoordde Raffles, verheugd dat de man hem blijkbaar direct herkend had. Waar kan ik de generaal treffen?

— In hetzelfde particuliere kabinet van gisteren. Wil ik u de weg wijzen?

— Dat is niet nodig, ik ken de weg nog wel!

En met deze woorden liep Raffles naar de lift en liet zich naar de derde verdieping brengen.

Hij liep dadelijk naar het vertrek, waar hij zich gisteren in een geheel andere rol had bevonden, klopte aan en trad binnen.

Hij vond generaal Angeles in gezelschap van zijn fles Roederer, die hij blijkbaar reeds duchtig had aangesproken.

— Het verheugt mij, dat gij een map van de klok zijt, mijn waarde Stanza! riep Angeles uit, terwijl hij opstond om zijn bezoeker te verwelkomen. Ik hoop, dat gij mij een goede tijding komt brengen.

— Ik zal u niet langer in de onzekerheid laten, generaal, ik heb er over nagedacht en ik neem het aanbod aan, als gij er vijftienduizend francs van maakt.

— Accoord! Gij zult ze hebben! Het verheugt mij, dat ge mij van dienst wilt zijn en niet alleen mij, maar ons gehele dierbare land.

— Wanneer en waar zal ik dat geld kunnen ontvangen, generaal?

— Ik hoop toch, dat ge mij vertrouwt?

— Dat doe ik, generaal! hernam de gewaande Stanza kalm. Maar de reis naar Mexico is lang en ook daar kunnen u allerlei gevaren bedreigen. De mens is sterfelijk en vooral een Mexicaanse pretendent naar de hoogste macht, dat wil zeggen naar het Presidentschap, is de kans om te blijven leven al zeer gering. Ik zeg dit volstrekt niet om u schrik aan te jagen, of u te ontmoedigen, maar slechts om er u op te wijzen, dat gij wel eens niet in staat zoudt kun-

nen zijn, mij het mij toekomende uit te betalen!

— Gij windt er geen doekjes om! Met u weet men tenminste waaraan men zich te houden heeft. Welnu, ik zal u die vijftienduizend francs aanstonds uitbetalen. Ik zou nu op mijn beurt kunnen aanvoeren, dat ik eigenlijk geen reden heb, om een vreemdeling te vertrouwen, maar dat doe ik niet! Ik zeg u slechts, dat ik er niet de man naar ben, om met mij de spot te laten drijven en dat het u slechts zou bekomen, als gij de overeenkomst binnen de bepaalde tijd zoudt verbreken, dat wil zeggen binnen veertien dagen.

— Stel u gerust, generaal, hernam Raffles glimlachend. Gij zult over mij tevreden zijn!

— Dan blijft er ons niets anders over, dan onze zaken even te regelen! hernam Angeles opgewekt. Ga daar zitten en schenk u een glas wijn in.

Terwijl Raffles plaats nam en zich een glas van de fonkelende wijn inschonk, haalde Angeles zijn portefeuille te voorschijn, telde 15.000 francs in papier af en schoof ze Raffles toe.

Daarop ledigde hij zijn portefeuille, waarop in zilver een monogram bevestigd was en gaf Raffles haar, terwijl hij de papieren, die daarin gezeten hadden, begon te rangschikken.

— Hier hebt ge enige gekwiteerde hotel-rekeningen, hier zijn adreskaartjes, dit zijn een paar brieven van zeer in-tieme vrienden, die gij gerust kunt vertrouwen, dit is mijn bewijs van de Parijse politie, dat ik mij hier mag ophouden en dit zijn nog enige andere stukken, welke u wellicht nog te pas kunnen komen. En nu zal ik u zeggen, voor wie gij u bijzonder in acht moet nemen. Twee personen! Zij heten Diego Prestos en Fernandez Monte en ik ben er van overtuigd, dat zij speciaal hierheen zijn gezonden, om mijn gangen na te gaan en, als de gelegenheid gunstig mocht zijn, mij uit de weg te ruimen!

— Dat ziet er niet aangenaam uit, generaal! zei Raffles, terwijl hij zich achter het oor krabde. Kunt u mij die twee mannen althans niet wat beschrijven?

— Zij zijn beiden zeer groot voor Mexicanen en zij gelijken beiden op een Alva zonder baard! Meestal zijn zij in elkanders gezelschap. Het verwondert mij eigenlijk, dat zij hen niet kent. Maar als gij wat meer in de kringen verkeert, waarin mijn papieren u thans toegang zullen verschaffen, dan zult gij hen spoedig genoeg leren kennen! Trouwens zullen mijn vertrouwde vrienden hen u wel aanwijzen. Neem u voor hen in acht, dat is alles wat ik u te zeggen heb.

— Maar weet gij, wat mij daar plotseling invalt, generaal? riep Raffles uit.

— Laat eens horen Stanza.

— Veronderstel, dat hier te Parijs over veertien dagen of iets langer plotseling per telegraaf bericht wordt ontvangen, dat gij aan het hoofd van uw troepen slaags zijt geraakt met de regeringstroepen! Dan zal men mij natuurlijk aanstonds als een bedrieger aan de kaak stellen. Gij zult toegeven, dat dit een allesbehalve aangenaam vooruitzicht is!

— Ik weet slechts een middel, Stanza en dat is dat gij u dan zo spoedig mogelijk uit de voeten maakt, na de ontvangst van het telegram zei de generaal Angeles. Gij hoeft Parijs niet te verlaten, gij doet niets anders, dan uw rol prijsgeven, uw vermomming afleggen en weer in de huid van Stanza kruipen!

— Er zal wel niets anders opzitten, zei de gewaande Stanza zuchtend.

— En luister nu goed! Mijn schip vertrekt morgenochtend vroeg uit Bordeaux en ik moet over een uur op de trein zitten, die naar die havenstad vertrekt. Gij echter begeeft u regelrecht naar het hotel, waar ik woon, het hotel Continental.

— Maar ik ben nog niet vermomd, generaal!

— Dat is waar ook! riep Angeles verschrikt uit. Daar heb ik niet eens aan gedacht. Welnu, dan begeeft gij u eerst naar uw eigen huis en verricht daar het noodzakelijke. Gij kunt u in een geheel andere wijk wel een valse snor aanschaffen.

— Dat hoeft niet meer, generaal, ik heb haar bij mij!

Met deze woorden haalde Raffles een zijner prachtig nagemaakte valse knevels te voorschijn, en bevestigde deze op zijn bovenlip.

Angeles had moeite een kreet van verbazing te weerhouden en riep bijna verschrikt uit:

— Caramba! Het is bijna om van te schrikken! Gij lijkt nu werkelijk sprekend op mij!

Raffles knikte zelfvoldaan, en zei trots:

— Als ik iets op mij neem, generaal, dan doe ik dat ook goed! Als wij aanstonds te zamen het hotel zouden verlaten, arm in arm en ik droeg deze snor, dan zou men aan een geestverschijning geloven!

— Maar dat mag dan ook volstrekt niet! riep Angeles uit. Wij moeten natuurlijk achter elkaar heengaan en gij het eerste!

— Maar ik heb de kleren nodig, die gij daar draagt, generaal! Ik kan toch niet met andere kleren uw hotel binnenkomen, dan waarin gij het verlaten hebt?

— Daaraan heb ik wel gedacht! zei triomfantelijk Angeles. Ik heb een lichtgekleurde overjas gedragen, daar hangt zij! De hoed, die ik heb meegenomen is lichtgrijs en tamelijk opzichtig! Ik denk dat dit wel voldoende zal zijn.

— Dat was een goede inval van u, generaal, en toch heb ik een bezwaar, want als die kledingstukken, werkelijk zo opzichtig zijn, en men heeft er u zo even dit hotel mee zien binnenkomen.

dan zal men zich wellicht afvragen, waarom ik met die kleren heenga!

— Alle duivels! Je hebt alweer gelijk, Stanza, hernam Angeles, terwijl hij zich naar het hoofd greep. Men zou je misschien voor een dief aanzien en dan zou ons plan in duigen vallen. Weet je zelf dan geen oplossing?

— O, ja generaal, een zeer eenvoudige, zei Raffles kalm.

— Welke dan? vroeg Angeles gretig.

— Gij doet uw eigen jas aan en zet uw eigen hoed op en gezamenlijk verlaten wij dit hotel. Wij roepen een huurauto aan, daarbinnen doe ik uw jas aan en zet uw hoed op en ik plak de knevel onder mijn neus. Ik zet u af aan het Gare-l'Ouest, terwijl ik doorrijd naar het hotel Continental, waar ik binnentreed als generaal Angeles.

De Mexicaan zei niets, maar zijn ogen schitterden.

Hij trad met uitgebreide armen op Raffles toe, en klemde hem op een echt Zuidelijke wijze aan zijn borst, terwijl hij hem met de vlakke hand op de rug klopte.

— Zijt gij tevreden? vroeg Raffles glimlachend.

— Gij zijt een genie en ik ben een ezel! althans in dergelijke zaken! Zo blijft het dus afgesproken, en laten wij ons nu wat haasten, want anders zou ik misschien mijn trein nog missen.

Hij trok haastig zijn overjas aan, zette de lichtgrijze hoed op, wierp een goudstuk op de tafel en maakte zich tot vertrekken gereed.

— Mag ik weten, wie van uw vertrek op de hoogte zijn, generaal? vroeg Raffles met de kruk van de deur in zijn hand.

— Slechts drie mijner intiemste vrienden, die geheel op mijn hand zijn en wier namen gij in de brieven zult vinden, die ik u zoeven gaf.

— Hoe staat het met uw rekening-courant?

— Er is voor mij een crediet ge-

opend ten bedrage van veertigduizend francs bij het Credit de Lyonais. Ik denk, dat dit voor veertien dagen wel voldoende zal zijn!

— Ik zal mijn best doen generaal! zei de gewaande Stanza luchtig.

— Hebt gij nog iets te vragen?

— Niets generaal, want de hoofdzak weet ik thans en ik hoop, dat uw drie intieme vrienden, die van de kleine comédie onderricht zijn, mij wel nader zullen inlichten.

— Daar kunt gij op rekenen. Op weg dan, want ik moet over een half uur aan het station zijn.

De twee mannen verlieten gezamenlijk het hotel en spoedig hadden zij een taxi gevonden.

De chauffeur kreeg het adres en zoodra het voertuig zich in beweging had gezet, schoof Raffles de beide gordijntjes dicht en daarop had de gedaanteverwisseling plaats.

— Nu is er nog een ding, wat er aan ontbreekt om de gedaanteverwisseling volkomen te maken.

— Wat is dat dan?

— Gij zult uw snor moeten afscheren. Stanza draagt geen snor!

Angeles maakte een gebaar van schrik, maar hij begreep, dat zijn metgezel gelijk had.

Toch was het een grote opoffering voor de Mexicaan, zich te ontdoen van dit fraaie sieraad, waar hij niet zonder reden trots op was.

— Hoe kunnen wij dat binnen de auto doen Stanza, zei hij, zich aan een strohalm vastklampend. Ik heb geen schaar bij mij en al had ik die, ik zou mij zeker verwonden!

— Wat de schaar betreft, ik ben van zulk werktuig voorzien, generaal, hernam Raffles bedaard, terwijl hij tegelijkertijd een kleine kapperschaar te voorschijn haalde. Een spiegel tje ziet gij daar voor u in de wand van de auto vastgemaakt en wat het schokken betreft, wij zullen het voertuig slechts

een paar minuten laten stilstaan, dat is voldoende.

En tegelijkertijd klopte Raffles tegen de voorruit en beduidde de chauffeur door gebaren, dat hij moest stoppen.

En vóór Angeles er goed en wel op bedacht was, had Raffles hem met vaste hand bij de snor gegrepen, terwijl hij hem met de andere van dit aanhangsel ontdeed.

Nog een paar knippen en de aanvoerder van de Mexicaanse rebellen was zijn prachtige snor kwijt!

Dit alles had enige seconden geduurd.

Raffles ging weer op zijn plaats zitten, tikte opnieuw tegen de voorruit en gelastte de chauffeur om door te rijden.

Vijf minuten later hield de auto stil voor het stationgebouw.

Angeles stapte eerst uit; Raffles volgde hem en praatte gedurende enige ogenblikken met hem, waarop hij weer, na een handdruk met hem gewisseld te hebben, de chauffeur luidkeels het adres van de generaal toeriep, weer instapte, om eventuele achtervolgers op een dwaalspoor te brengen.

Terwijl Angeles snel in het station verdween reed Raffles weg.

Toen hij nog eens een blik uit het portierraampje wierp, meende hij een paar mannen met een donker uiterlijk te zien, die met de handen in de zakken en de benen over elkaar gekruist, bij de ingang van het grote gebouw hadden gestaan en zich nu langzaam verwijderden in dezelfde richting, welke de auto had ingeslagen.

— Wel, wel, daar hebben we ongetwijfeld te maken met een paar spionnen, zoals er waarschijnlijk aan ieder station enige staan, bromde Raffles glimlachend voor zich heen. Nu, het feit dat zij zich verwijderen, wijst er in ieder geval op, dat zij in de val zijn gelopen, en mij voor generaal Angeles hebben aangezien. Het is weliswaar donker, maar het is zeer begrijpelijk, dat zij zich vergist hebben, maar dit is niettemin een goed voorteken.

Eindelijk bereikte de auto het hotel Continental en Raffles begreep, dat hij nu eerst zijn gevaarlijkste proef zou moeten afleggen.

Hij stapte uit, betaalde de chauffeur, greep de ebbenhouten wandelstok met de ivoren knop stevig vast, die Angeles hem ter hand had gesteld, nam zoveel mogelijk de houding aan van de generaal en stapte met dreunende passen en onvervaard het hotel binnen.

Het zou hem spoedig genoeg blijken, dat zijn vermomming voortreffelijk was, want aanstonds kwam de portier beleefd huigend op hem toe, met de pet in de hand en zei:

— Generaal er zitten op uw kamer twee heren, die u wensen te spreken!

— Twee heren? Hebben zij hun naam niet genoemd?

— Jawel, maar die heb ik om de waarheid te zeggen, vergeten, generaal, antwoordde de portier verlegen.

— Ik dank je vriend! zei Raffles kortaf.

En tegelijkertijd richtte hij zijn schreden naar de lift.

HOOFDSTUK VII

EEN MOEILJK BEGIN

Onder het lopen dacht Raffles ijverig na. Dicht bij de lift stond de gewaande Angeles stil en haalde zijn portefeuille voor de dag. Hij doorliep haastig de

brieven, welke Angeles hem ter hand had gesteld en bergde ze toen weer op.

De brieven waren voor het merendeel zeer kort, meestal niet meer dan enige

wenken of waarschuwingen en de lezing had slechts korte tijd in beslag genomen, waarna hij mompelde:

— John Raffles, ik geloof dat je er verstandig aan zult doen, enige voorzorgsmaatregelen te nemen. Met die heren uit Zuid-Amerika kan men nooit te voorzichtig zijn.

En nadat Raffles deze verstandige opmerking bij zich zelf had gemaakt, trad hij de liftkooi binnen, welke gedurende die tijd reeds eenmaal naar boven was geweest en liet zich naar de vierde verdieping brengen, waar zich de beide kamers bevonden, welke de aspirant president tot zijn verblijf had uitgekozen.

Natuurlijk had generaal Angeles hem nauwkeurig op de hoogte gesteld van de ligging zijner kamers, zowel als van zijn dagelijkse gewoonten en tijdens de rit in de auto had hij hem nog een aantal adressen en andere nuttige gegevens ter hand gesteld en hem gezegd, hoe hij zich in de meest voorkomende gevallen diende te gedragen.

Raffles vergiste zich dus geen ogenblik en liep regelrecht naar de goede deur, waarboven het cijfer 34 stond.

Hij liep er evenwel niet met zijn gewone dreunende passen heen, maar integendeel op de punten van zijn voeten, zodat niemand hem hoorde aankomen.

Hij bukte zich om door het sleutelgat te kijken, wat gemakkelijk ging, daar hij zoeven van de portier de sleutel had gekregen en zag bij de tafel, beschenen door het electrisch licht van een fraaie kroon, twee mannen zitten die in een fluisterend gesprek met elkander verdiept waren.

Raffles keek even toe, richtte zich toen weer op en mompelde:

— Het zijn Mexicanen, dat lijdt geen twijfel. De mantels en de baarden zijn er ook, maar ik wil gekielhaald worden als ze echt zijn! Die heren komen hier zeker niet met een goed doel, daar durf ik mijn hoofd onder verwedden! Nu, wij zullen wat voorzichtig zijn, dat is alles.

En daarop verwijderde Raffles zich weer even onhoorbaar en keerde vervolgens weer met dreunende stappen terug.

Hij stak de sleutel in het slot, draaide de kruik om en stond toen tegenover zijn beide bezoekers, die snel en blijkbaar verrast waren opgesprongen.

Raffles keek de twee mannen beurte- lings strak aan en zei toen langzaam:

— Wat moet dat betekenen? Met wie heb ik de eer?

Hij had de vraag in het Frans gesteld, maar aanstonds antwoordde een der beide bezoekers op zalvende toon, en in het Spaans:

— Gij kunt uw moedertaal wel gebruiken, Ruy Angeles, want wij zijn even als gij Mexicanen!

— Dan schijnen de zeden van mijn land, sedert ik het verliet aanmerkelijk veranderd te zijn! ging Raffles op dezelfde langzame toon voort, terwijl hij zich thans van de Spaanse taal bediende. Het heugt mij tenminste zeer goed, dat men een vreemdeling daar 's avonds geen bezoek brengt, zonder behoorlijk bij hem te zijn aangediend.

— Dat weet ik, dat weet ik, generaal, hernam de Mexicaan haastig. Maar in dit geval moesten wij wel inbreuk maken op die regel, want de reden, die ons tot u brengt, is van zodanige aard, dat wij ons bezoek onmogelijk konden uitstellen.

— En wat had gij mij dan wel te vragen?

— Dat zal ik u zeggen, generaal. Ik weet José Madrigal en dit is mijn vriend Hermanez Cobe. Wij moeten om zeer dringende redenen morgen dadelijk naar Mexico terugkeren, nog met de boot, die morgenochtend uit Bordeaux vertrekt. Daarvoor hebben wij een paspoort nodig en door allerlei omstandigheden hebben wij dat nog niet kunnen krijgen.

— En verder? vroeg Raffles, die met de hand in zijn zak, maar schijnbaar zeer op zijn gemak, de beide Mexicanen geen ogenblik uit het oog had verloren.

— Luister, generaal! De Mexicaanse gezant is op dit oogenblik overstelpt met aanvragen om paspoorten, die allen een voor een worden behandeld. Men heeft ons reeds meegedeeld, dat wij volstrekt geen kans hebben, vóór onze beurt een paspoort te krijgen, tenzij een machtig personage voor ons op de bres springt.

— O, is het dat! zei Raffles glimlachend. En dat machtige personage...

— Dat zijt gij, generaal! riep Madrigal uit.

— Wat wilt gij dan dat ik doen zal?

— O, het heeft voor u slechts weinig te betekenen! zei Cobe haastig. Gij zijt goed bekend met de Mexicaanse gezant, ofschoon gij natuurlijk geen openbare betrekkingen met hem hebt onderhouden, hetgeen zijn positie als vertegenwoordiger van de huidige regering zou verbieden, en het behoeft u slechts een paar woorden te kosten, om ons aan ons paspoort te helpen! Wij zouden voorzien van uw schrijven, aanstonds naar de ambassade gaan en net zo lang aandringen, tot wij bij de gezant worden toegelaten.

— En gelooft ge werkelijk, dat het iets zou baten?

— Ik ben er vast van overtuigd, generaal! Wil slechts even het briefje schrijven, het overige kunt gij gerust aan ons overlaten!

— Welnu dan, het zij zo! Ik wil u deze kleine dienst wel bewijzen, omdat gij landgenoten zijt en omdat ik mij wellicht in u weer twee vrienden maak.

Onder het spreken had Raffles zijn lichte overjas uitgetrokken en zijn hoed afgezet.

Hij trad nu op de schrijftafel toe, die in een hoek van het vertrek stond en waarop een elektrische leeslamp geplaatst was, welke hij ontstak.

Hij zat nu met de rug naar het vertrek gekeerd. Hij nam een vel papier uit een standaard, waarop de naam van generaal Angeles in een der hoeken gedrukt stond, legde het voor zich, scheen

even na te denken, haalde zijn zakdoek te voorschijn, om zich het hoofd af te wassen, daar het zeer warm was in het vertrek en begon toen te schrijven.

De Mexicanen, die niet weer hadden plaats geonmen, kwamen onmerkbaar naderbij.

Madrigal had zijn mantel op de rug geslagen, en nu waren zijn beide armen vrij...

Zijn rechtervuist was gebald en in die vuist was het heft geklemd van een lang, sterk mes, waarvan het lemmet blauwachtig glansde in de stralen van het electrisch licht.

Sluipend als een panter kwam hij naderbij, onhoorbaar lopend over het dikke tapijt. Toen hij bijna vlak achter de stoel van de schrijvende man stond, ging de hand waarin het moordwapen geklemd was, langzaam de hoogte in.

De volgende seconde zou het bliksem-snel neerdalen en de nietsvermoedende dodelijk in de hals treffen.

Maar juist op dat oogenblik kraakte er een schot!

De moordenaar waggelde achteruit met een schreeuw en drukte de linkerhand op de rechterschouder, waaruit bloed begon te stromen.

Het mes viel op de grond.

Onmiddellijk was Raffles overeind, de rokende revolver nog in de hand.

Cobe maakte een gebaar, alsof hij wilde vluchten, maar met stentorstem riep Raffles:

— Sta stil, of ik jaag je een kogel door de hersens!

Sidderend bleef de ellendeling op dezelfde plaats staan, terwijl Madrigal naar de sofa was gewandeld en er zich luid kreunend op had laten neervallen.

Met de revolver steeds op Cobe gericht, was Raffles naar de elektrische bel gegaan en had er op gedrukt.

— Ik hoop, dat u dit een lesje zal zijn, zo wendde hij zich schamper tot Cobe, om voortaan beter toe te zien! Als gij dat gedaan hadt, dan zoudt gij

hebben opgemerkt, dat ik met mijn zakdoek tegelijkertijd mijn revolver uithaalde en dat ik in het middenkastje van de schrijftafel, waarvan ik het deurtje had geopend, een klein spiegelkje had neergezet, waarin ik uw gehele doen en laten kon gadeslaan! Ik had die schelm daar kunnen doden, want ik schiet zelfs met de rug naar mijn tegenstander gekeerd, vrij zuiver, als hij zo dicht bij staat, maar ik heb nu eenmaal mijn redenen om hem te sparen, redenen die u niet aangaan.

Cobe had met een valse blik in zijn ogen toegeluisterd en hij scheen iets te willen zeggen, toen de deur geopend werd en een paar kellners, aangevoerd door de gérant, met verschrikt gelaat de kamer binnendrongen.

— Viel dat schot hier, generaal? vroeg de gérant, en hebt gij gebeld?

— Ik was zo vrij, mijnheer de gérant! Mag ik u voorstellen aan mijnheer Madrigal, die daar gewond op de canapé ligt en aan zijn waardige vriend Cobe. Zij beiden hadden het op mijn leven gemunt, daar ligt het mes, waarmee ik getroffen had moeten worden. Gij kijkt met bewondering naar die fraaie zwarte baard? Helaas mijnheer, ik moet u een illusie ontnemen, hij is vals!

En met twee stappen was Raffles bij de schurk en rukte hem met een snelle beweging zijn vermomming van het gelaat.

— Steek je handen eens op! beval Raffles op strenge toon.

Met een blik van machteloze wraakzucht en de ogen gloeiend van haat, stak Cobe langzaam zijn handen op en terwijl Raffles hem met zijn revolver in bedwang hield, doorzocht hij vliegensvlug de zakken van de moordenaar en haalde er achtereenvolgens een brownning, een vlijmscherp geslepen mes van het grootste model en een gummi ploertender uit.

— Gij ziet dat ik mijn bewering kan

staven! vervolgde Raffles kortaf, terwijl hij zich weer tot de gerant wendde, die sprakeloos van schrik op de drempel was blijven staan.

— Wat moet ik met die twee handieten aanvragen, generaal? vroeg de gérant op jammerende toon. Het is vreselijk, dat zoets in ons hotel moet voorvallen, mijnheer.

— Ja, ik kan mij best begrijpen, hoe onaangenaam het voor u is, merkte Raffles spottend op. Ik zou u willen verzoeken, direct om de politie te telefoneren en ook om een ziekenauto, want ik geloof, dat ik die schelm nogal stevig geraakt heb! Ik zal hier wel met een paar kellners wachten tot de politie er is! Ik verzoek u alleen, u een weinig te haasten.

Hals over kop snelde de gerant het hotel uit, om aan het verzoek te gaan voldoen.

De twee Mexicanen bleven zwijgend, met opgeheven armen in hun hoek staan, terwijl de kellners hen nauwkeurig in het oog hielden. Een kwartier verliep, zonder dat er een woord gesproken werd.

Toen werd de deur weer opengeworpen en, voorafgegaan door de gérant, traden vier politie-agenten, vergezeld door een inspecteur van politie, het vertrek binnen.

Blijkbaar was de beambte door de gérant op de hoogte gebracht, want hij ging recht op Angeles toe, maakte een buiging voor hem en zei:

— Het doet mij leed, dat het hiertoe moest komen mijnheer! Weliswaar heeft de politie orders uw persoon zo goed mogelijk te beschermen, maar gij zult het wel met mij eens zijn, dat het onmogelijk is op alle plaatsen tegelijk te zijn. Gij weet zeker, wie zij zijn?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, mijnheer, maar zij hebben hun namen opgegeven, ofschoon ik namen zijn.

tuurlijk niet weet of dit hun werkelijke

De inspecteur schudde glimlachend 't hoofd en hernam:

— Zij hebben u eenvoudig wat op de mouw gespeld, generaal! Hun naam luidt heel anders, het zijn hoogst gevaarlijke individuen, die reeds enige tijd door ons werden gezocht, omdat zij bij een vroegere aanslag op uw persoon betrokken waren. Ik ben er zeer verheugd over, dat zij thans op heterdaad betrapt zijn.

Daarop wendde hij zich tot de agenten en beval op korte toon:

— Boeit hen en dan weg met hen!

Weder maakte de inspecteur een buiging voor Raffles, en zei:

— Ik moet nu afscheid van u nemen, generaal, om mijn gevangenen te vergezellen. Waarschijnlijk zult gij dezer dagen wel een oproeping ontvangen, om over deze zaak voor de rechter van instructie te getuigen.

Hij salueerde en verliet het vertrek, hetwelk door de kellners reeds verlaten was, die op gedempte toon met elkander over de zaak beraadslaagden.

Maar Raffles zou niet lang alleen blijven.

Juist toen hij zich gereed maakte om zijn jas aan te trekken en heen te gaan, teneinde Charles Brand in een groot restaurant bij het Opera-gebouw te ontmoeten, werd er op de deur geklopt, en trad de gérant weer binnen.

Hij scheen zeer verlegen te zijn, boog enige keren zwigend voor de Mexicaan, wreef zijn handen, kuchte eens en begon toen:

— Neem mij niet kwalijk, generaal, maar ik heb een onaangenaam onderwerp met u te bespreken.

— Toch niet over hetgeen hier zo even gebeurd is? vroeg Raffles enigszins ongeduldig.

— Dat juist wel, generaal! hernam de gérant, terwijl hij zijn vingertoppen bekeek. Het is lastig om te zeggen, maar... het is voor de naam van onze inrichting natuurlijk slecht, als... nu,

als er hier moordanslagen gepleegd worden, zelfs al is het op zulk een hooggeplaatst persoon als gij! Wij zijn natuurlijk zeer vereerd, dat gij juist ons hotel hebt opgezocht om er te verblijven, maar...

— Maar gij zoudt het op zeer hoge prijs stellen, als ik mijn biezen pakte! vulde Raffles de zin aan. O, verontschuldigd u niet, wat ik u bidden mag, mijnheer. Ik kan mij wel begrijpen, wat er in u omgaat. Het is wel lastig voor mij, maar ik wil u geen schade berokkenen. Morgen vertrek ik!

De gérant kon zijn oren nauwelijks geloven, want hij had eigenlijk gerekend op een heftige uitbarsting van woede, ja zelfs op een weigering. En nu liet de generaal zich zacht als een lam wegvoeren, dat was meer dan waarop de gérant gehoopt had!

Hij putte zich uit in dankbetuigingen, waaraan de gewaande Mexicaan echter spoedig een einde maakte, zonder een woord te zeggen en slechts door een gebaar van ongeduld, dat niet viel mis te verstaan.

De gérant verliet het vertrek, buigend als een knipmes en een kwartier later zat Raffles tegenover Charles Brand en deelde hem mede, wat er zoeven was voorgevallen.

Toen hij gereed was, vroeg Brand, die ongerust had toegeluisterd:

— En toen hij je vroeg om te vertrekken, heb je toen de brutale vlegel niet om de oren geslagen?

— Daar scheen de goede man min of meer op te rekenen, maar ik heb het niet tot handtastelijkheden laten komen, want hij stuurde het juist in mijn richting! Ik had dat hotel Continental toch willen verlaten, om een van onze eigen huizen te betrekken. Ik kan dat dan voor enige tijd aan mijzelf verhuuren!

— Waarom?

— Omdat dat gemakkelijker is, met het oog op de plannen, welke ik nog

denk te verwezenlijken! Ik ben dus volstrekt niet kwaad op de gérant, maar ik ben hem integendeel dankbaar, dat

hij mij zulk een ongezochte gelegenheid heeft gegeven om te verdwijnen.

HOOFDSTUK VIII

DE GEVAREN NEMEN TOE

Er waren een paar dagen verlopen, sedert deze gebeurtenis.

Raffles had zijn intrek genomen in een van zijn eigen huizen, hetwelk hij onder een vreemde naam gehuurd had.

Het was geheel gemeubeld en hij behoefde dus niets anders te doen, dan er de kleren, de papieren en enkele meubelen van generaal Angeles te laten heenbrengen.

Maar Raffles was daar niet alleen. Charles Brand was bij hem onder het mom van een vertrouwd bediende, een soort van secretaris, maar die tevens allerlei andere baantjes waarnam.

Reeds op de eerste dag van zijn verblijf in deze woning had Raffles bezoek ontvangen van de beide vertrouwde vrienden van Angeles, Diego Prestos en Fernandez Monte, die hem hun vreugde kwamen te kennen geven, dat hij op zulk een gelukkige wijze aan een vreselijk gevaar ontkomen was.

Zij bleven echter slechts kort, daar de gewaande generaal voorwende hoofdpijn te hebben.

De waarheid was, dat Raffles, die geen tijd had gehad zich voldoende op de hoogte te stellen van alle omstandigheden van de generaal, vreesde zich vroeg of laat te zullen verspreken of een onherstelbare vergissing te begaan.

Op de avond van de derde dag zaten de beide vrienden in hun vermomming op het terras van het beroemde café La Paix en genoten van het boeiende schouwspel, hetwelk de Parijse boulevards

telkens en telkens opnieuw aanbieden.

— Hoor eens beste Edward, begon Brand na enige tijd op fluisterende toon. Ik zou nu toch eindelijk eens willen weten, met welk doel je in de huid van die Mexicaanse generaal bent gekropen. Tot dusverre heb je er niets dan onaangenaamheden van gehad, om er geen erger woord voor te gebruiken.

— Mijn antwoord kan kort zijn, mijn waarde, antwoordde Raffles glimlachend. In de eerste plaats deed ik het ter wille van het avontuur en in de tweede plaats, omdat die generaal Angeles, ik stel die sinjeur niet heel hoog, integendeel, mij heel wat geld in de tas kan brengen.

— Op welke wijze dan?

— O, heel eenvoudig! Vergeet je dan, dat ik zijn chèque-boekje in mijn zak heb?

— Alle drommels, dat had ik bijna vergeten! riep Brand uit. Dat is waar ook! Welnu, dan vul je morgen een chèque in, ter hoogte van het gehele bedrag van zijn rekening-courant, gaat er mede naar zijn Bank, of vraagt anders je saldo op, betaalt je opzeggingsrente en verdwijnt! Overmorgen kunnen wij dan weer in Londen zitten!

— Prachtig, Charles. Iets dergelijks was ik ook werkelijk van plan. Maar het vormt slechts een onderdeel van mijn programma. Ik grijp hoger, ik grijp verder! Hij moet mij nog meer opleveren, hoe, dat weet ik nu nog niet. Ik heb echter al de tijd, om mijn plan

te laten rijpen, want er moeten nog twaalf dagen verlopen, tot het tijdstip waarop onze vriend in Mexico is aangekomen.

— Maar Edward, zolang zul je toch hier niet behoeven te wachten!

— Pardon, Charles, zolang moet ik wel wachten, hernam Raffles kalm. Ik ben van plan de man op te lichten voor een deel van zijn vermogen, waarvan de bronnen vrij troebel zijn, maar al was hij een schurk, ik heb hem een belofte gedaan en die kom ik na!

Brand keek Raffles hoofdschuddend aan, maar antwoordde niet.

Juist op dit ogenblik liepen er twee heren langs het tafeltje, waaraan beide vrienden gezeten waren.

Een hunner stootte Raffles, die juist zijn glas naar de mond bracht, tegen de elleboog zodat een gedeelte van de inhoud van het glas over zijn hagelwit overhemd vloeide.

Raffles keek heel kalm terzijde, in verwachting dat de lompe voorbijganger zijn verontschuldiging zou aanbieden.

Maar deze bleef staan en keek Raffles integendeel uittartend aan, waarop hij minachtend de schouders ophaalde.

Het was een man van middelmatige lengte, met een scherp getekend gelaat en een Zuiderlijk uiterlijk.

— Pardon, mijnheer, begon Raffles uiterst kalm. Vergis ik mij of waart gij het, die deze onhandigheid begaan hebt?

— Ik weet het niet zeker, mijnheer, maar het is wel mogelijk, dat ik het was! antwoordde de vreemdeling.

— Zoudt u dan in dat geval niet zo beleefd kunnen zijn, uw verontschuldiging te maken?

— O, het heeft niets te beduiden! hernam de ander ongeduldig, terwijl hij een gebaar maakte, alsof hij verder wilde gaan.

Maar reeds was Raffles langzaam opgestaan en had zich voor de lomperd geplaatst.

— Het spijt mij, dat ik met u van mening moet verschillen, mijnheer, maar ik vind integendeel, dat het vrij veel te beduiden heeft. De overhemden zijn duur, de wasvrouwen ook en de consumptie in dit café niet het minst! Gij zult misschien hebben opgemerkt, dat de helft van de inhoud van mijn glas op een heel verkeerde plaats is terecht gekomen!

— Het is best mogelijk, mijnheer, dan moet gij de mensen maar niet in de weg zitten!

— Dat deed ik niet, mijnheer.

— Dat deed gij wel, mijnheer.

— Ik geef u de verzekering, mijnheer, dat ik het niet deed en als gij het tegendeel volhoudt, dan zult gij mij noodzaken, het er voor te houden, dat uw onhandigheid van zoeven opzet was en dan kan ik daaruit slechts één conclusie trekken, namelijk, dat gij een lompe vlegel zijt!

En het volgend ogenblik suisde de hand van Raffles door de lucht en belandde op de wang van de ander.

De vreemdeling wankele achteruit, greep naar de getroffen wang, liet echter aanstonds zijn hand weer zakken, die een ogenblik in de buurt van zijn zak dwaalde, en werd lijkkbleek.

Hij liet een paar sissende klanken horen, tastte toen met koortsachtig bevende hand in zijn borstzak en liet Raffles zijn visitekaartje zien.

— Ik ben een Mexicaan, mijnheer, zei hij met gesmoorde stem, en Mexicanen vergeten zulk een belediging niet! De slag, die gij mij zoeven hebt toegebracht in tegenwoordigheid van honderden vreemdelingen, kan slechts in bloed worden uitgewist...

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. De keus der wapens is aan u, wanneer gij u met geweld als de beledigde partij wilt beschouwen. Ik ben ten allen tijde tot uw dienst!

En tegelijkertijd stak hij de Mexi-

caan een van de visitekaartjes van generaal Angeles toe.

Hoe snel dit kleine toneel zich ook had afgespeeld, toch had het veler opmerkzaamheid getrokken.

En nu bemerkte Raffles, dat zijn dubbelganger zeer goed bekend was op de boulevards, want allerwege werd zijn naam gefluisterd.

— Gij zult wel twee uwer vrienden willen aanwijzen, mijnheer, die alles met mijn secondanten zullen regelen? vroeg de Mexicaan. Ik ben enigszins gehaast en ik moet morgenmiddag Parijs verlaten. Voor die tijd wens ik deze zaak te hebben afgedaan.

— O, zij zal dan ook zijn afgedaan, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn belediger een koele blik toewierp en met een nadruk, die de ander even verrast deed opzien.

Op dit ogenblik drongen zich twee mannen door de rijen der nieuwsgierigen, die Raffles aanstonds herkenden, het waren Diego Prestos en Fernandez Monte.

Daarop sloeg Raffles een blik op het visitekaartje en zei tot de vreemdeling:

— Mijnheer Francesco Minorca, ik ben er zeker van, dat deze twee heren mijn getuigen wel willen zijn. Uw secondanten kunnen hen hedenavond om elf uur ten mijnent spreken. Keurt gij dit goed?

Minorca antwoordde slechts met een hoofdknik en had zich het volgend ogenblik een weg gebaand door de nieuwsgierige bezoekers.

Zodra hij verdwenen was, greep Prestos Raffles bij de arm en voerde hem bijna met geweld naar een stille plek, gevolgd door de beide andere heren.

— Luister eens, Angeles, begon hij met gedempte, maar vaste stem. Dit tweegevecht mag in geen geval plaats hebben!

— En waarom niet, als ik u verzoeken mag?

— Omdat gij Minorca blijkbaar niet

kent! Hij staat bekend als een zeer goed schutter en als een voortreffelijk schermer! Er zijn er maar weinigen, die tegen hem zijn opgewassen.

— En wat zou dat?

— Wat dat zou? Maar begrijpt gij dan niet, dat deze belediging opzettelijk is uitgelokt? Begrijpt ge dan niet, dat dit een nieuwe aanslag is op uw leven?

— Dat kan ik volstrekt niet inzien, mijn waarde, althans wat dit laatste betreft! Het is een eerlijk duel!

Prestos en Monte wisselden tersluiks een verbaasde blik met elkander en het was duidelijk, dat zij van deze zelfbewuste houding van hun vriend volstrekt niets begrepen.

Zij schenen diens karakter voldoende te kennen, om er van overtuigd te zijn, dat hier geen tegenwerpingen zouden baten en daarom schikten zij zich in het onvermijdelijke.

Een half uur later kwamen zich de secondanten van Minorca aanmelden en de gehele zaak werd in vijf minuten geregeld.

Minorca had de degen gekozen, het duel zou plaats vinden in het bos van Vincennes, om half zes in de morgen, op een open plek in het bos, dicht bij het houtvestershuis.

Met bleek gelaat traden Prestos en Monto weer het vertrek van hun vriend binnen en deelden hem de uitslag van hun onderhoud mede.

Zij namen afscheid van de gewaande generaal met een ontroering, die Raffles bewees hoezeer zij aan Angeles gehecht waren.

Zodra zij hun voeten gelicht hadden, stormde Brand op Raffles toe en barstte los:

— Maar voor de duivel! dat is toch de waanzin ten top gedreven! Ik durf gerust zeggen, dat hierbij alles ophoudt! Ben je nu werkelijk van plan je leven op het spel te zetten, terwille van

een man, een Mexicaan, met wie je geen tien minuten gesproken hebt?

— Niet terwille van die Mexicaan, Charles, terwille van een bedorven overhemd.

.....

Juist om half zes de volgende ochtend hielden twee auto's bijna tegelijkertijd stil midden in het bos van Vincennes, in de buurt van het houtv stershuis.

Daaruit stapten de duellanten, hunne getuigen en een geneesheer. Zwijgend richtten zij zich allen naar de open plek in het bos.

Een van de secondanten van Minorca droeg een langwerpig pak onder de arm, hetwelk de schermdegens bleek te bevatten.

Prestos wisselde snel enige woorden met de geneesheer, die de punten der wapens nauwkeurig onderzocht, en ze desinfecteerde, na een eigenaardige blik op Minorca te hebben geslagen.

Door een der getuigen werden de wapens over elkaar gekruist, beurtelings Raffles en Minorca aangeboden en zij stelden zich in postuur, na zich van hun bovenkleden te hebben ontdaan.

Met schorre stem gaf Prestos, die de ontmoeting moest leiden, het bevel:

— *Allez!* en het volgend oogenblik was het tweegevecht begonnen.

Minorca meende waarschijnlijk korte metten met zijn tegenstander te kunnen maken, want hij viel snel achter elkaar een paar malen uit. Maar tot zijn verwondering en spoedig tot zijn ontzetting, moest hij ontwaren, dat zijn degen geen uitweg scheen te vinden!

Hij paste snel achter elkaar alle stoten en schijnstoten toe, pareerde, viel bliksemsnel uit en het was alsof hij op een muur van staal stuitte...

Haastig vooruit- en achterwaarts springend, trachtte hij de kling van zijn tegenpartij uit de richting te dringen, maar telken male wees de punt van het

vijandelijk staal meedogenloos op zijn borst.

En toch, het was alsof de ander zich niet bewoog. Slechts zijn polsen maakten snel en krachtig enige bewegingen, juist voldoende om de pogingen van de tegenstander te schande te maken.

Prestos en Monte keken stom van verbazing toe. Daar stond geen beginneling in de schermkunst, daar stond een meester!

En nu bepaalde de gewaande generaal zich niet langer tot de verdediging.

Hij begon op zijn beurt uit te vallen en het gelaat van Minorca begon een groenachtige tint aan te nemen. Het was alsof hij de kille hand des doods aan zijn strot voelde. Een floers begon zich voor zijn ogen uit te breiden, nu de ander daar schijnbaar onbeweeglijk stond en de punt van diens degen verplaatste terwijl het zonlicht in het staal weerkaatste.

Plotseling, een schijnstoot, een schurend geluid van de beide klingen, een stap terzijde, een vrijmaken van het staal en het volgend oogenblik drong de degen van Raffles met kracht in het lichaam van de Mexicaanse sluipmoordenaar.

Hij liet een geluid horen, dat op een onderdrukte snik leek, liet zijn degen vallen, deed een paar stappen voorwaarts en viel toen, terwijl Raffles het staal ijlings terug trok, met het gelaat voorover in het bedauwde gras...

De dokter snelde toe, wentelde hem op zijn rug, onderzocht de wonde en zei op ernstige toon:

— Het toeval heeft gewild, generaal, dat uw degen hem midden in de borst heeft getroffen, en tegen het borstbeen is afgeschampt, slechts deze omstandigheid zal hem het leven redden.

Doch Raffles wendde zich tot de geneesheer en zei op zachte toon:

— Het was geen toeval, het was opzet dokter!

HOOFDSTUK IX

DE KROON OP HET WERK

Weer was een week verlopen, sedert de dag, waarop het tweegevecht had plaats gegrepen.

Men had het geval trachtten dood te zwijgen, maar de verslaggever van de «*Matin*» was er achter gekomen en die was er zeker niet de man naar, deze schitterende primeur aan zijn blad te onthouden.

En zo kregen de Parijzenaars in geuren en kleuren het gehele geval beschreven en niemand durfde er aan twifelen of de verslaggever van de «*Matin*» had dit alles persoonlijk aldus bijgewoond.

De populariteit van generaal Angeles nam hierdoor niet weinig toe en men begon zelfs in de *Revue* liedjes op hem te maken.

James was reeds lang teruggekeerd van zijn tocht naar de Bismarck-Archipel en had daarvan verslag uitgebracht.

De brave reus was weer opgestegen vóór Stanza tot bewustzijn was gekomen, maar hij was op zeer geringe hoogte blijven rondvliegen, totdat hij gezien had, dat de Mexicaan zich uit zijn liggende houding ophief, opstond, zijn ogen wreef als waande hij te dromen, en daarop driftig naar de brief greep.

Toen liet James de machine snel stijgen en hij zag nog juist hoe de ongelukkige Mexicaan de vuist dreigend ten hemel hief.

De vliegmachine werd onder de aangenomen naam van James opnieuw in de vlieghaven te Auteuil ondergebracht en zou op ieder gewenst ogenblik weder kunnen opstijgen.

Wat de brave chauffeur zelf betreft — ook hij was zogenaamd in dienst getreden van «*generaal Angeles*», ver-

sierd met een lange, zwarte knevel en een zwarte pruik, die hem vrij hinderlijk was en ten gevolge had, dat hij zich zo weinig mogelijk in het publiek vertoonde.

Misschien om zijn dankbaarheid te betuigen voor de vele bewijzen van sympathie, welke hij na het duel mocht ontvangen, gaf de gewaande generaal Angeles op de veertiende dag, nadat zijn dubbelganger vertrokken was, een feest te zijnen huize, waar bij hoge uitzondering ook de Mexicaanse gezant gedurende enige ogenblikken aanwezig zou zijn.

Dit was reden genoeg voor een aantal hooggeplaatste personen, om die avond aanwezig te zijn in het fraai gemeubelde huis, hetwelk de generaal gehuurd had.

Het behoeft wel niet gezegd, dat Raffels in het verloop der afgelopen twee weken geleidelijk bijna het gehele deposito van de Mexicaanse avonturier had opgevraagd.

Weliswaar was men hier over aan de Bank een weinig verbaasd, maar niemand dacht er ook maar een ogenblik over, die verwondering openlijk te tonen.

Raffels bevond zich dus in de allerbeste stemming, toen hij, deftig gekleed boven aan de trap zijn gasten ontving, geassisteerd door zijn secretaris, en enige voor deze gelegenheid gehuurde bedienden.

In een grote zijkamer was een koud buffet opgericht, er was een orkestje geëngageerd, er zou gedanst worden en voorts zouden zich enige operasterren laten horen.

Vele heren hadden hun dames medegebracht, maar dit waren uitsluitend

landgenoten van de generaal.

De Franse gasten achtten de positie van de generaal nog steeds een weinig te dubbelzinnig, om hem in gezelschap van hunne echtgenoten te bezoeken.

Spoedig bevonden er zich een zestigtal gasten, in de zalen en men danste lustig, toen de Mexicaanse gezant werd aangediend. Ook hij had het beter geacht zijn echtgenote thuis te laten.

De gezant stond er voor bekend, dat hij buitengewoon rijk was. Er vormden zich groepjes en spoedig was er een opgewekt gesprek gaande, terwijl de bedienden rondgingen met allerlei verversingen.

Op een gegeven oogenblik zeide de secretaris van de generaal:

— Weten de heren reeds, dat wij ook hier het bezoek hebben te wachten van de beroemde telepaat Verlaksy?

— Verlaksy? Van hem hebben wij nooit gehoord! riepen er enigen uit.

— Wel dat verbaast mij! hernam de waar wonder en laat Rubini ver achter gewaande secretaris. Deze Pool is een zich, naar men zegt!

— En wanneer komt hij hier?

— Over een dag of acht! Ik heb hem gezien en ik moet zeggen, dat het ongelooflijk is! En toch ben ik op het gebied der telepathie verwend en wel door niemand anders dan door generaal Angeles in eigen persoon!

Van alle kanten lieten zich kreten van verwondering en nieuwsgierigheid horen.

— Wat, generaal? Zijt gij een gedachtenlezer? Kunt gij andermans gedachten overbrengen. O hemel, hoe interessant. Daar moeten wij dadelijk een proefje van hebben!

— Nu, als de generaal er niets op tegen heeft? zei de secretaris, terwijl hij Angeles vragend aankeek.

Deze liet een kort lachtje horen en zei toen, schouderophalend:

— Ik geloof, dat gij mijn kennis wel een weinig overdrijft, mijn waarde

maar ik stel mij wel gaarne ter beschikking, mits het mij niet al te makkelijk wordt gemaakt.

— Bravo! riep Brand vol geestdrift uit. Dan stel ik het volgende voor: Zijne Excellentie zal wel zo vriendelijk zijn als opdrachtgever te fungeren! Hij zal u zijn sleutelbos ter hand stellen, omdat hij dan, na de afspraak, niets zou kunnen verrichten, maar dat is ook alles. Hij mag dan, na afspraak met een dozijn andere heren, evenveel opgaven op een stukje papier schrijven, welke hij dan in zijn woning zal verrichten. Bij die afspraak zal ik natuurlijk niet tegenwoordig zijn, maar ik zal de generaal moeten vergezellen, daar hij zich in zulk een geval steeds in een soort trange bevindt, zodat wij hem niet alleen op straat mogen laten gaan! De woning van zijne Excellentie is slechts een kwartier rijdens hier vandaan. Vindt gij dat goed?

— Voortreffelijk! Prachtig! Wij zullen eens zien wat de generaal kan doen! Aangenomen! werd er geroepen.

Ook de gezant knikte vrolijk, haalde de sleutelbos te voorschijn, stelde die Raffles ter hand, en zei:

— Dit is dus uw enig steunpunt, generaal! En wij zullen het u niet gemakkelijk maken, dat beloof ik u! Gij zult mijn echtgenote tehuis vinden en zij zal mij naderhand kunnen zeggen, of gij u niet al te vaak vergist hebt! Wij rekenen er op, dat gij binnen drie kwartier weder terug zijt!

— Aangenomen.

De gezant en een groot aantal heren begaven zich naar een vertrek, waarvan de deur zorgvuldig gesloten was en maakten daar op fluisterende toon een ingewikkeld programma op, hetwelk daarna te boek werd gesteld.

Daarop traden zij de grote zaal weer binnen, voorafgegaan door de gezant, die zich naar Raffles begaf, hem vriendschappelijk op de schouder klopte en zei:

— Als gij dit kunststukje werkelijk binnen drie kwartier volbrengt, dan zijt ge een waar wonder, Angeles! Het is nu kwart voor tien, wij verwachten u om halfelf weer terug.

— Ik zal er zijn, Excellentie!

Raffles en Brand verlieten snel het vertrek, traden hun eigen kamer binnen, schoten daar jas en hoed aan en verlieten het huis.

* * *

Er was een half uur verlopen, sedert het vertrek van de gewaande generaal en zijn secretaris, toen er een nieuwe gast binnen kwam, blijkbaar te prooi aan de hevigste opwinding en die James op zij duwde, die hem zijn naam wilde vragen.

Deze gast was Gaston Lebon, een verslaggever van de «*Matin*», dezelfde, die achter de geschiedenis van het tweegevecht was gekomen.

Hij stond een ogenblik stil op de drempel van de grote zaal, wierp een zoekende blik om zich heen en kreeg toen de Mexicaanse gezant in het oog.

Regelrecht trad hij op hem toe, maakte een diepe buiging en zei toen met een stem bevend van opwinding:

— Verschoning Excellentie kunt gij mij ook zeggen waar generaal Angeles is? Ik ben Gaston Lebon van de «*Matin*»!

— Ja mijnheer, ik ken u wel zei de gezant. De generaal is naar mijn woning, voor een telepathise grap, maar hij moet over een kwartier weer hier zijn!

— Weet gij heel zeker, dat het generaal Angeles was, Excellentie, vroeg de journalist, terwijl hij zijn gelaat met een zakdoek afwiste.

— Of ik het zeker weet? Wat is dat nu? vroeg de gezant terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Ik hoop toch niet dat gij de spot met mij drijft? Waarom vraagt ge mij dat?

— Omdat Excellentie, omdat er geen

half uur geleden op de redactie van mijn blad een Reuter-telegram uit Mexico City werd ontvangen, hetwelk meldt dat generaal Angeles gisteren in een Mexicaanse havenstad aan wal is gestapt, met gejuich door zijn volgelingen is ingehaald en reeds hedenmorgen een slag heeft geleverd met de regeringstroepen, welke hij een gevoelige nederlaag moet hebben toegebracht!

Zonder een woord te spreken, ijde de gezant naar de telefoon. Hij rukte het toestel van de haak, stelde zich in verbinding met zijn woning en nu ontspan zich het volgende gesprek:

— Frasquita, is generaal Angeles gekomen?

— Ja, ongeveer een half uur geleden!

— Wel vervloekt! Is hij reeds weer weg?

— Hij heeft tien minuten geleden het huis verlaten! Maar waarom ben je zo opgewonden? Wat is er toch?

— Wat heeft hij gedaan? Wat zei hij tegen je?

— Hij liet mij je sleutels zien. Hij scheen wel een slaapwandelaar. Hij keek mij met glazige ogen aan en hij zei: «*dag, lief kind*», tegen mij!

— Maar wat drommel, dan moet hij werkelijk geslapen hebben! mompelde de gezant voor zich heen. Iemand, die mijn vrouw «*lief kind*» noemt, kan onmogelijk goed wakker zijn. Zou Lebon zich toch vergist hebben?

Maar daarop sprak hij opnieuw in het toestel:

— Wat gebeurde er toen? Spreek op!

— Wel, zijn secretaris zei mij, dat de generaal een telepaat was en dat hij hier verschillende dingen moest doen en toen vroeg de generaal mij met omfloerste stem, wat het nummer van je brandkastslot was...

— Dood en duivel! En heb je hem dat gezegd?

— Waarom zou ik het niet ? Het was immers voor de grap !

— Ja een grap ! Een heel goede grap ! Een grap die mij een half vermogen kan kosten ! O, die bandiet ! Wat is er toen verder gebeurd ?

— Wel, hij heeft je bureau, je brandkast, je loketkast open gemaakt en tenslotte ook je sigaren kastje; hij was blijkbaar erg tevreden over je sigaren.

— Wel, dat is een pak van mijn hart ! riep de gezant, bijna stikkend van woede. Het doet mij genoeg, dat mijn sigaren hem bevielen ! Maar nu heb ik voor hem iets in petto, dat mij nog meer genoeg doen zal ! Hij weet nog van niets, hij kan over een paar minuten hier zijn en ik zal hem een ontvangat bereiden, hem en zijn medeplichtige, dat hem heugen zal ! O, die bandiet !

De gezant belde af, het aan zijn vrouw overlatende om uit te maken wat er gaande was en daarop stelde hij zich in verbinding met de politie. Maar achter in de zaal was een man aan het vloeken en schelden. Het was James.

— Maar ik zal het hierbij niet laten ! riep hij uit, terwijl hij dreigend zijn vuist opstak. Ik ben bedrogen, en misschien schiet ik er mijn loon wel bij in ! Maar ik zal eens zien of er in Parijs geen recht is te krijgen !

En vloekend en tierend verdween hij...

Minder evenwel om zijn recht te krijgen, dan wel om zich naar de garage te haasten en in allerijl de renauto van generaal Angeles naar buiten te brengen.

Hij had de grote wagen nauwelijks buiten de koetspoort gereden, of zie, daar kwam een huur-auto aan, die vóór het huis stil stond en waaruit Raffles en Brand stapten.

James slaakte een zucht van verlichting. Hij verloor geen tijd met uitleggingen, maar rukte het portier open, greep Raffles en Brand in de borst alsof het kleine kinderen waren, kwakte ze zeer onzacht op de bank, riep hun toe : « neem me niet kwalijk, het kwam misschien wat hard aan, maar het is voor uw bestwil ! », smet het portier dicht, ging weer achter het stuurwiel zitten en reed als de duivel weg, naar de vlieghaven van Auteuil, juist toen aan de andere kant van de straat een auto met enige politiebeambten kwam aanrijden en er op de tweede verdieping enige ramen werden open geworpen, waaruit een tiental hoofden staken, die een moorddadig maar vruchteloos geschreeuw lieten horen.

De Grote Onbekende, Brand en Henderson waren ontsnapt !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Verlaten Huis

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kool des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.

